Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΙΑΙ ΚΑΙΑ ΔΑΘΒΑΙΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 B, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. **Ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1900** **Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 37**

Τὸ Γραφεῖον τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »
μετεκομίσθη εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων, 11 B, παρὰ τὰ Χαυτεῖα.

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ AIMÉ GIRON]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 297.)

—Στάσου, εἶπεν ἔξαφνα. Μοῦ βρίσκεται ἀκόμη λίγη σταφίδα· θὰ πάγω νὰ σοῦ την φέρω.

Καὶ ταχύς, μὲ δύο-τρία ἀνοίγματα τῶν ὑψηλῶν σκελῶν του, εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπιτάκι καὶ ἐξῆλθε πάλιν, φέρων δράκα σταφίδος ξηρᾶς, τὴν ὁποίαν ἔχωσε πατρικῶς εἰς τὴν τσέπην τῆς μαύρης ποδίτσας.

—Θά τες μοιρασθῶ μὲ τὸ φίλο μου Σιδέρη, εἶπεν ἡ Χρυσούλα· καὶ τὸ φράγκο τὸ ἴδιο.

— Τὲς σταφίδες ναί, καλά· τὸ φράγκο ὅμως εἶνε γιὰ σένα· θὰ το κρατήσης ὅλο ἐσύ.

—Ὄχι, ὄχι! θὰ το χαλάσωμε καὶ θὰ του δώσω τὸ μισό· θέλω νὰ τον εὐχαριστήσω κ' ἐκεῖνον, ὅπως εὐχαριστηθήκατε καὶ σεῖς, κύριε Φραντζῆ!

—Ὤ, τί καλὸ κορίτσι! τί ἀγγελικὴ καρδιά! ἐψιθύρισεν ὁ γέρων ὀρυκτολόγος.

—Λοιπόν, δὲν χρειάζεσθε τίποτε, ἀλήθεια; ἐξηκολούθησεν ἡ Χρυσούλα· ἡ στάμνα σας ἔχει ἀκόμη νερό; μήπως θέλει σκούπισμα ἡ κάμαρά σας;

—Ὄχι, ὄχι, πήγαινε 'στὸ καλό... πήγαινε 'στὴν ἐκκλησιά.... πήγαινε περίπατο... πήγαινε νὰ παίξης, νὰ διασκεδάσης.... Σ' εὐχαριστῶ, Χρυσούλα μου! σ' εὐχαριστῶ, παιδάκι μου! σ' εὐχαριστῶ, ἀγγελάκι μου! σ' εὐχαριστῶ, διαβολάκι μου!

Ἡ χαρὰ τὸν παρέφερε, τὸν ἔκαμνε νὰ παραλαλῇ, νὰ μὴν ἠξεύρῃ τί λέγει. Τὸ κοράσιον ὑπήκουσε· μόνον πρὶν ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς εἰς τὴν ἐντομὴν τοῦ βράχου, ὅπου ἤρχιζε τὸ πρῶτον σκαλοπάτι, ἐστράφη διὰ τελευταίαν φοράν, καὶ ἔστειλεν ἀκόμη ἓν μειδίαμα πρὸς τὸν γέροντα φίλον.

Ὁ κύριος Φραντζῆς ἔλαβε προσεκτικῶς ἀπὸ τὸ διάζωμα τοῦ ἀνδήρου, σφηνώσας μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου ἑκάστης τῶν χειρῶν, τὰ δύο τεμάχια τῆς πολυτίμου ροῦς, καὶ ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν Κυκεῶνά του. Ἀπέθεσεν εὐλαβῶς τὰ κειμήλια ἐπὶ τῆς δρυΐνης τραπέζης καὶ ἐπὶ τεμαχίου παλαιᾶς τσόχας, ἐπλησίασε τὴν ψαθίνην πολυθρόνναν, ἐκάθισε, καὶ ὀπλισθεὶς μὲ μίαν μικρὰν λαβίδα καὶ μ' ἕνα μεγάλον φακόν, ἀπήλαυσε τὸ εὕρημα μὲ τὴν ἡσυχίαν του, μακαρίως, ὁλοψύχως, δι' ὅλων του τῶν αἰσθήσεων.

Ἐπὶ ὁλόκληρον ἑβδομάδα, ἡ Χρυσούλα τὸν εὕρισκε σχεδὸν πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἐσκυμμένον ἐπὶ τῶν δύο τεμαχίων τῆς ἀνοικτῆς βόμβας, παρατηροῦντα, ἐξετάζοντα, μελετῶντα, θαυμάζοντα ἀπλήστως.

Τὴν ἑνάτην ἡμέραν, μὲ τὴν παλαιὰν ἐκ πτεροῦ χηνὸς γραφίδα του, ἐμβαπτισθεῖσαν εἰς τὸ κατακάθισμα τοῦ μελανοδοχείου, (τὸ ὁποῖον ἀναλίγωσε προτή-

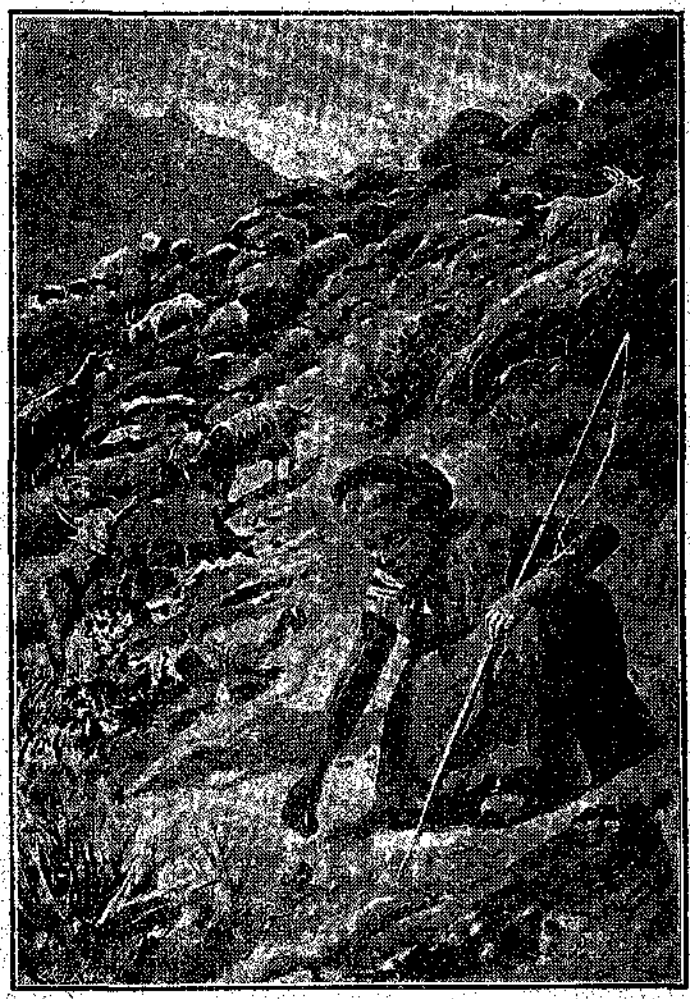

« Ἡ Χρυσούλα βόσκουσα τὰ γίδια της . . . » (Σελ. 298, στ. α'.)

τερα μὲ τρεῖς σταγόνας ὕδατος,) ἐχάραξε μίαν ἐπιγραφὴν μὲ χονδρά, στρογγυλὰ γράμματα, καὶ ἀπὸ κάτω προσέθεσε τρεῖς γραμμὰς σχολίων μὲ γράμματα λεπτότερα. Καὶ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν τὴν ἔκαμνε μὲ τόσην ἀγάπην καὶ εὐχαρίστησιν, ὥστε γράφων ἔβγαζε καὶ τὴν γλῶσσάν του, ὡς μαθητὴς συντάσσων τὴν ἔκθεσίν του διὰ τὸν Διαγωνισμόν.

Τὴν δεκάτην ἡμέραν, ἀπεφάσισε νὰ κολλήσῃ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπάνω εἰς μίαν αὐγοθήκην ἐκ πορσελάνης· τὴν ἐνδεκάτην, νὰ βάλῃ μέσα εἰς τὴν αὐγοθήκην αὐτὴν τὸ σπανιώτατον ἐκεῖνο πασχαλινὸν αὐγόν του, καὶ τέλος νὰ τοποθετήσῃ τὸ σύνολον, πρῶτον-πρῶτον, εἰς τὸ ὑαλόφρακτον ἐρμάριον, τὸ ὁποῖον ἐκλείδωνε μὲ δύο κλειδιά, καὶ τῶν ὁποίων ἐδιπλασίασε τώρα τὰς στροφάς· αὐτὸ τὴν δωδεκάτην ἡμέραν.

Σᾶς εἶπα, ὅτι ὁ κ. Φραντζῆς ἦτον ὀρυκτολόγος ἐξ ἐπαγγέλματος. Τῳόντι, χωρὶς ἄλλο κτῆμα ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἐκτὸς τοῦ ἐναερίου οἰκίσκου, χωρὶς ἄλλον πόρον ζωῆς, ἐκτὸς τῆς ἐπιστήμης τῶν ὀρυκτῶν τὴν ὁποίαν ἐφιλοξένει ὁλόκληρον ὑπὸ τὸ κρανίον του,—ἔπρεπε μολοντοῦτο νὰ ζήσῃ. Ἔζησε λοιπὸν ἐπὶ πολὺ διὰ τῶν εὑρημάτων του, ζητῶν ἀπὸ τοὺς πόδας του ὅ,τι ἄλλοι συνήθως ζητοῦν ἀπὸ τὰς χεῖράς των. Ἀπήρχετο καὶ διήρχετο, —ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας. — τοὺς ἀγρούς, τοὺς λόφους, τοὺς ποταμούς, τοὺς χειμάρρους, ἀναβαίνων εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ἐσβεσμένων ἡφαιστείων, καταβαίνων εἰς τὴν κοίτην τῶν ἐστερευμένων ρυάκων. Εἶχε τὸ ὄμμα διαπραστικόν, τὴν ὄσφρησιν ὀξεῖαν, καὶ ἐμάντευεν, ἀνέσκαπτεν, ἀνεκάλυπτεν, ἐδῶ θραύων τὰς πέτρας, ἐκεῖ ἀνασκαλεύων τὴν ἄμμον. Ὑπομονητικός, ἀκούραστος, λιτός, ὀλιγαρκής, ἐβάδιζε πάντοτε, τρωγαλίζων ὀλίγον ξηρὸν ψωμί, καὶ μὴ σταματῶν παρὰ διὰ νὰ αὐσταθῇ τὴν δίψαν του εἰς τὰς πηγάς. Καὶ ἐπανήρχετο ἐκ τῶν μακρῶν του ἐκδρομῶν, ὅταν τὸ φορτίον του ἐγίνετο πλέον πολὺ βαρύ, ἀποκομίζων λίθους ἱκανοὺς νὰ πελπίσουν ἀχθοφόρον καὶ νὰ πλουτίσουν Μουσεῖον.

Ἦτο γνωστός, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἰς ὅλα τὰ μουσεῖα τῆς Εὐρώπης, καὶ συνεπλήρονε τὰς ὀρυκτολογικὰς συλλογάς των μὲ λαμπρὰ καὶ σπάνια τεμάχια, τὰ ὁποῖα τῷ ἀκριβοπλήρωναν. Ἀνέκαθεν ὅμως, δὲν ἐπῶλει εἰμὴ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, ὅταν παραδείγματος χάριν ἐπλησίαζεν ὁ χειμὼν ἀπειλητικός, μὲ τὰς τόσας ἀπαιτήσεις του, ἢ ὅταν τὸ ὀψοφυλάκιον του ἦτο ἄδειον, χωρὶς τοὐλάχιστον νὰ εἶνε γεμάτον τὸ πουγγί... Κάθε φορὰν ποῦ εὑρίσκετο ἠναγκασμένος νὰ ποιήσῃ τοῦ κανὲν ἀπὸ τὰ σπάνια ἢ περίεργα τεμάχια τῆς συλλογῆς του, ὁ ταλαίπωρος Πετρομαζευτὴς ἐγίνετο περίλυπος ἕως θανάτου. Ἐπάλαιε κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του, καὶ ὑπεχώρει εἰς τὴν σκληρὰν ἀνάγκην, καὶ ἐνικᾶτο. Ὁπωσδήποτε, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶχε ζήσῃ ἕως τώρα πτωχικῶς, ἀλλὰ χωρὶς μεγάλας στερήσεις καὶ χωρὶς πολλὰς φροντίδας.

Σήμερον, ὅτε τὸ γῆρας τὸν καθήλωνεν ὡς ἄλλον Προμηθέα ἐπὶ τοῦ βράχου του, καὶ τὸν ἔκλειε δεσμώτην εἰς τὸν οἰκίσκον του, εὕρισκεν ἀκόμη εἰς τοὺς ἐκεῖ συσσωρευμένους ὀρυκτολογικοὺς θησαυρούς, τοὺς ἀναγκαίους πόρους διὰ νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀνάγκας του. Ἀλλ' ἐπειδὴ τώρα πλέον δὲν ἠδύνατο νὰ τους ἀνανεώνῃ εὐκόλως, ἐφαίνετο ἀκόμη πλέον δύσκολος εἰς τὰς πωλήσεις, καὶ ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του ἐγίνετο σφοδρότερος.

Εἰς ἕκαστον ἀποχωρισμόν, ἡ ψυχὴ τοῦ ἐμπαθοῦς συλλέκτου ὑπέφερε δεινῶς.

Β'.

Παρῆλθον δύο ἔτη ἀπὸ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο Πάσχα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ Χρυσούλα ἔφερε τὴν βόμβαν μὲ τοὺς σαπφείρους, καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ γέρων ὀρυκτολόγος ἐπώλησεν ὅσα ἠμπόρεσεν ὀλιγώτερα, καὶ ἔζησε τρεφόμενος κατὰ τὸ πλεῖστον μὲ τοὺς καρποὺς καὶ μὲ τὰ ὄσπρια τοῦ κηπαρίου του. Εὐτυχῶς ἦτο συνειθισμένος πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν λιτὴν αὐτὴν δίαιταν.

Ἡ Χρυσούλα ἔγινε δεκατεσσάρων ἐτῶν. Καὶ τὴν εἶχαν προβιβάσει εἰς τὸ ἀγροκήπιον· τώρα δὲν ἔβοσκε πλέον τὰ γιδοπρόβατα, ἀλλ' ἐφύλαττε τὰς ἀγελάδας. Ἡ στοργή της πρὸς τὸν Πετρομαζευτὴν δὲν εἶχεν αὐξήσει, ὄχι, διότι τὸν ἠγάπα τόσον, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε περισσότερον. Μόνον ὅτι ἠσθάνετο τώρα περισσοτέραν δύναμιν νὰ τὸν ὑπηρετῇ, νὰ τὸν περιποιῆται, νὰ τὸν περιβάλλῃ μὲ τὰς υἱϊκάς της φροντίδας. Διότι ἤρχισε νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ ὡς καθῆκον. Ἐσκούπιζεν, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, ὅλον τὸ σπιτάκι· ἐξεσκόνιζεν, ἀπὸ κάτω ἕως ἐπάνω, ὅλας τὰς συλλογάς. Οὕτω, τὸ ἐρημητήριον τοῦ γηραιοῦ ἐπιστήμονος, διατηρούμενον θαυμάσια, εἶχε προσλάβῃ τώρα μίαν ὄψιν, μοναχικὴν πάντοτε, ἀλλὰ νοικοκυρευμένην, πολὺ φαιδρὰν καὶ εὐχάριστον. Ἡ Χρυσούλα, περιποιητικὴ καὶ πρὸς τὰ περιστέρια, τὰ ὁποῖα ἐξηκολούθουν νὰ ἐπισκέπτωνται τὸν φίλον των, τοῖς ἔρριπτε καθημερινῶς τὴν τακτικὴν δράκα τοῦ κυμίνου, καὶ μαζὶ μὲ αὐτήν, τὸ ὀλίγον σιτάρι, τὸ ὁποῖον ἐλίγνιζε μόνη της ἀπὸ τὰ στάχυα, ἐν ᾧ ὡδήγει τὰς ἀγελάδας της εἰς τὴν βοσκήν, —διότι ἐνόμιζεν ὅτι θὰ δικήσῃ τοὺς κυρίους της, ἂν ἔπερνεν ὀλίγον ἀπὸ τὴν σιταποθήκην. Ὅπως καὶ ἄλλοτε, ἀνεζήτει καὶ εὕρισκε βόμβας,—τὰς ὁποίας τώρα ἐγνώριζεν εἰς τὴν ἐντέλειαν, —καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὸν φίλον της περιχαρής. Ἡ συλλογή, μέσα εἰς τὸ ὑαλόφρακτον ἐρμάρι, ἐπλουτίζετο καὶ ἐμεγάλονεν ἀπὸ ράφι εἰς ράφι, αἱ δὲ αὐγοθῆκαι διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην εἰς ἀτελεύτητον σειράν, ὅπως, εἰς σελίδα μουσικῆς, σειρὰ ἀπὸ νότες κατὰ μῆκος τοῦ πεντογράμμου. Καὶ ἦτο αὐτὸ τὸ ἐρμάριον ἡ χαρά, ὁ θησαυρός, ἡ ζωὴ τοῦ γηραιοῦ συλλέκτου. Εἰς τὸ τέλος ἡ Χρυσούλα κατώρθωσε νὰ μάθῃ καὶ νὰ ὀνομάζῃ, —καθὲν μὲ τὸ ἀληθές του ἐπιστημονικὸν ὄνομα —ἀπὸ τὰ ὀρυκτολογικὰ ἐκεῖνα στοιχεῖα, τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τὰ ἐκ λάβας αὐγά των. Ἠσθάνετο ἐνδιαφέρον, ἠὐχαριστεῖτο, διεσκέδαζε νὰ τα μανθάνῃ. Ἔπειτα ὁ κ. Φραντζῆς ἐφαίνετο τόσον εὐτυχής, τόσον ὑπερήφανος διὰ τὴν μικράν του φίλην, τὴν μικράν του μαθήτριαν, «τὴν μικράν τοῦ ὀρυκτολόγου», ὅπως τὴν ἔλεγεν! . . .

Ἕνα πρωΐ, ἐκεῖ ποὺ τὴν ἐπερίμενεν, ἀντὶ νὰ ἴδῃ ἐπιφαινόμενον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κηπαρίου—ἔξαφνα, ὡς νὰ ἐξεφύτρονεν ἀπὸ τὴν γῆν— τὸ δροσερόν της προσωπάκι καὶ τὴν κόκκινην σκουφίτσαν της, βλέπει . . . κάτω ἀπὸ στακτερὸν καπέλλον, ἕνα πρόσωπον παχὺ καὶ ὁλοστρόγγυλον, περιβαλλόμενον ἀπὸ λεπτὰς ἄσπρας τρίχας.

—Πῶς; ὁ Εὔδωρος Πασῶτος;!

—Ὦ, χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ἀγατέ μο: συνάδελφε! ἀνέκραξεν ἐκεῖθεν μὲ φωνὴν συριστικὴν ὁ ἐπισκέπτης.

Αὐτὸς ὁ κ. Εὔδωρος Πασῶτος ὡμοίαζεν ὀλίγον μὲ τὰ ἀστεῖα ἐκεῖνα ἀνθρωπάκια, τὰ ὁποῖα κατασκευάζομεν κάποτε εἰς τὸ τραπέζι, μετὰ τὸ γεῦμα, ἀπὸ ψίχαν ἄρτου. Ἦτο πολὺ χαμηλοῦ ἀναστήματος, μὲ βραχύπατα σκέλη καὶ μὲ φουσκωμένην κοιλίαν. Ἀπὸ τὴν μακροτάτην φαιαν ρεδιγγόταν του, ἐπρόβαλλεν, ἐντὸς ὑψηλοῦ περιλαιμίου μὲ πλατεῖαν πολύπτυχον γραβάταν, ἡ ἱλαρὰ καὶ ἐξυρισμένη ἐκείνη μορφή, τὴν ὁποίαν παρεμόρφωναν τὰ τερατώδη ὀμματογυάλια, μὲ δύο πελωρίους φακοὺς καὶ μὲ χονδρὸν σκελετὸν ἀσημένιον. Ἦτο παλαιοντολόγος ἐξ ἰδιοφυΐας καὶ ἐπαγγέλματος, ἐπιστήμων γνωστὸς καὶ ἀκαδημαϊκός, καὶ ἐμάζευεν ἀπολιθωμένα κόκκαλα, ὅπως ὁ κ. Φραντζῆς ἐμάζευε πέτρας. Διὰ τοῦτο προσεφώνησε τὸν τελευταῖον αὐτὸν «ἀγαπητὸν συνάδελφον.» Ἀπὸ ἡμίσεως ἤδη αἰῶνος, οἱ δύο ἐπιστήμονες ἐβλέποντο, συνηντῶντο, συνεζήτουν, καὶ ἀντήλλασσον γνώμας, κόκκαλα καὶ πέτρας. Καλλιεργοῦντες διαφορετικοὺς κλάδους τῆς ἐπιστήμης, μὴ ἐπιδιώκοντες τίποτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πεδίου, δὲν ἦσαν οὔτε ἐχθροὶ οὔτε κἂν ἀντίζηλοι,— ἀλλὰ σύμμαχοι καὶ φίλοι.

—Τί καλὸς ἄνεμος σᾶς ἔφερεν ἐδῶ, φίλε Πασῶτε;

Μὲ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἀπεκρίθη ὁ κ. Φραντζῆς εἰς τὴν προσφώνησιν: χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε!

—Ὁ ἄνεμος τῆς Ἐπιστήμης! ἀπήντησεν ἡ μικρὰ συριστικὴ φωνὴ μὲ στόμφον μεγάλον. Σήμερον δὲν ἔρχομαι ὡς φίλος διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς Ἐφεστίους σας· ἀλλ' ἔρχομαι ὡς ἀντιπρόσωπος καὶ ἀπεσταλμένος τῆς Καλλιτεχνικῆς, Φιλολογικῆς, Ἐπιστημονικῆς καὶ Γεωργικῆς Ἑταιρείας!

—Ὦ, ὦ, ὦ! Καθῆστε λοιπόν! Ἡ κλίμαξ ἡ ἄγουσα πρὸς τοὺς «Ἐφεστίους» μου, εἶνε λιγάκι κουραστική καί . . .

—Ὄχι! εἰς τὸν Θουκυδίδην, εἰς τὸν Τίτον Λίβιον, εἰς τὸν Σαλλούστιον, οἱ πρέσβεις ὁμιλοῦν ὄρθιοι! διέκοψεν ὁ κοντὸς ἀκαδημαϊκός, ὁμιλῶν μὲ τὸν ἴδιον στόμφον, βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς.

— Τότε λοιπόν, ὄχι εἰς τὸν πρέσβυν, ἀλλὰ εἰς τὸν φίλον θὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ προσφέρω αὐτὸ τὸ ἀγρότικον κάθισμα· καὶ προσέξατε, σᾶς παρακαλῶ, φίλτατε Πασῶτε, διότι δὲν μου φαίνεται καὶ πολὺ πολὺ στερεόν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΝΝΙΚΑΣ

Ἡ Ἀννίκα δὲν ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη μὲ τὸ ὄνομά της.

Καὶ ὅμως αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ ὄνομά της εἶνε γλυκύ, καὶ θὰ το ἀγαποῦσεν, ἀφ' οὗ μάλιστα τῆς το ἔδωκεν ἡ προσφιλής της θεία, ἡ ὁποία εἶνε νουνά της. Ἀλλὰ λυπεῖται μόνον καὶ μόνον, διότι τὴν 9 Δεκεμβρίου, τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς της, τὰ ἄνθη εἶνε κάπως σπάνια.

«Ἄχ! γιατί νὰ μή με λέγουν ἔξαφνα Ἑλένη! ἐστέναζεν ἡ Ἀννίκα. Τί ὡραῖα μπουκέτα καὶ τί ὡραῖες γάστρες θὰ εἶχα τότε! Τὸν Μάϊον οἱ κῆποι εἶνε γεμᾶτοι, τὰ ἀνθοπωλεῖα εἶνε μιὰ τρέλα, ἡ ὁδὸς Σταδίου μοσχοβολᾶ ὅλη. . . ἐν ᾧ τὸν Δεκέμβριον τὰ καλὰ ἄνθη εἶνε τόσον ὀλίγα καὶ τόσον ἀκριβά!»

Πρέπει νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ἡ Ἀννίκα εἶνε φιλανθὴς μέχρι πάθους. Ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι ἡ χήρα μητέρα της, διατηροῦσα μὲ τὴν σύνταξίν της τὴν οἰκογένειαν, δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐξοδεύῃ καὶ δι' ἄνθη, ἀρκεῖται εἰς ἐλάχιστα πράγματα: Δύο-τρεῖς γαρυφαλιές, ἄλλα τόσα γεράνια, μερικὰ κισσοειδῆ, μία ὀρτενσία, καλλιεργουμένη μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ ἕνας νανοειδὴς φῖκος, ὁ ὁποῖος ἔχει μέλλον ἀλλ' ὄχι καὶ παρόν, —ἰδοὺ ὅλος ὁ ἀνθόκοσμος τῆς Ἀννίκας, θάλλων ἐντὸς γαστρῶν εἰς τὸν μεσημβρινὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας. Κάπου-κάπου, ὅταν εἶνε εὐθηνοί, ἡ μητέρα της τῆς ἀγοράζει ὀλίγους μενεξέδες. Τί χαρὰν που ἔχει τότε ἡ μικρὰ κόρη! Οἱ εὐώδεις μενεξέδες διατηροῦνται τρία ὁλόκληρα ἡμερόνυκτα, — τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ζώνην τῆς Ἀννίκας, τὴν νύκτα εἰς τὸ νερὸν τῆς ἀνθοδόχης. Ἡ μεγαλειτέρα εὐτυχία διὰ τὴν φιλανθῆ μας θὰ ἦτο, ἂν ἠμποροῦσε κάθε πρωὶ νὰ ἔχῃ ἕνα μπουκετάκι μενεξέδες.

Μία φίλη της, εἰς τὴν ὁποίαν παρεπονεῖτο, ὅτι τὴν 9 Δεκεμβρίου δὲν τῇ στέλλουν ἄφθονα καὶ ὡραῖα ἄνθη, διότι ὑπάρχει ἔλλειψις, τῇ εἶπε:

—Κάμε καὶ σὺ ὅ,τι ἔκαμα ἐγὼ παρακάλεσε τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους νὰ σε εὐχωνται τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων σου.

Ἡ Ἀννίκα μορφάζει μετὰ κόπου, διότι τὸ μειδίαμα δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὰ χείλη της:

— Ἀλλοίμονον, Φώφη μου! οὔτε αὐτὴ ἡ οἰκονομία δὲν γίνεται· ἐγεννήθηκα εἰς τὰς 15 Νοεμβρίου . . . τὰ ἴδια καὶ χειρότερα.

Ἐν τούτοις ἦλθε καὶ ἡ 9 Δεκεμβρίου. Οἱ «συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι» τῇ ἔστειλαν, ὅπως πάντοτε, τὰ ὀλίγα των δῶρα, καὶ αἱ δύο στενώτεραι φίλαι της τῇ ἔφεραν, ἡ μὲν μίαν ἀγκαλίδα λευκοκιτρίνων ναρκίσσων, τόσῳ μεγάλην, ὥστε μετὰ κόπου ἠμποροῦσε νὰ τὴν σηκώσῃ τὸ κοράσιον, ἡ δὲ ἄλλη, μίαν χαριτωμένην ἀνθοδέσμην ἐκ ρόδων, τόσον ὡχρῶν καὶ λεπτῶν, ὥστε ἐφαίνοντο σχεδὸν διαφανῆ, μὲ πέταλα δροσόρρυτα, ἔχοντα, θὰ ἔλεγες, τὴν μαργαρώδη ἀνταύγειαν μερικῶν κογχυλίων. Ἡ Ἀννίκα κατελήφθη ὑπὸ θαυμασμοῦ, ὑπὸ ἐκστάσεως πρὸ τῆς ἀνθοδέσμης ταύτης, καὶ δὲν ἔπαυε νὰ ἐκθειάζῃ τὸ χρῶμα καὶ τὸ ἄρωμα τῶν ρόδων, ἀκόμη καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὰ εἶχε συνδέσῃ ὁ ἐπιτήδειος ἀνθοκόμος, παρατάξας αὐτὰ τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου, ὅπως εἰς μωσαϊκόν, καὶ περιτριγυρίσας μὲ λεπτήν, μὲ θαυμασίαν πρασινάδαν.

—Σωστὸν κομψοτέχνημα! εἶπεν ἡ Ἀννίκα. Τί γοῦστο, ἀλήθεια, πού σοῦ το ἔχει αὐτὴ ἡ Φώφη! Μόνον τὰ ὡραῖα πράγματα πού της μοιάζουν, ἀγαπᾷ. Ἰδὲς αὐτὸ τὸ μπουκέτο! Δὲν νομίζεις, ὅτι βλέπεις τὴν ἴδια;

—Ἐγὼ ὅμως ἐκτιμῶ πολὺ καὶ τοὺς ναρκίσσους, ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἰωάννου, ἡ μητέρα τῆς Ἀννίκας.

—Ὦ μαμμά, πῶς το λέγεις αὐτό!.. Οἱ νάρκισσοι εἶνε τόσον κοινοί! .. τόσον πρόστυχοι!..

—Ἀδιάφορον, εἶνε ὡραῖοι.

— Ἀλλὰ τὰ τριαντάφυλλα εἶνε δέκα φορὲς ὡραιότερα, καὶ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν θὰ τῆς ἐκόστισαν ἕνα σωρὸ λεπτά.

— Ἡ Φώφη εἶνε πλουσία, ἐν ᾧ ἡ Κατίνα δὲν εἶνε. Ἡ διάθεσίς ὅμως εἶνε ἡ ἴδια, ἀδιάφορον ἂν καθεμία τὴν φανερόνῃ ὅπως εἰμπορεῖ.

— Πιθανόν, εἶπεν ἡ Ἀννίκα μετὰ σκέψιν καὶ μὲ εἰλικρίνειαν, ἂν δὲν τους συνέκρινα μὲ τὰ τριαντάφυλλα, νὰ εὕρισκα καὶ τοὺς ναρκίσσους ὡραίους· ἀλλ' αὐτὸ το μπουκέτο, κοντὰ εἰς ἐκεῖνο, χάνει πολύ.

Ἡ κυρία Ἰωάννου ἐμειδίασε, καὶ της ἦλθε νὰ προσθέσῃ:

— Ὅπως ἡ πτωχὴ Κατίνα κοντὰ εἰς τὴν πλουσίαν Φώφην. . .

Ἀλλ' ἠρκέσθη μόνον νὰ εἴπῃ:

— Περίμενε ὡς αὔριον.

— Δὲν θἄλλάξω γνώμην, ἐδήλωσεν ἡ Ἀννίκα· ἔπρεπε νὰ εἶμαι τυφλὴ διὰ νὰ μὴ βλέπω ὅτι τὰ τριαντάφυλλα ἀξίζουν ἑκατὸ φορὲς τοὺς ναρκίσσους. Ἔτσι καὶ ἡ Φώφη εἶνε πολὺ ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν Κατίναν.

Ἡ Ἀννίκα φέτος μόνον εἶχε γνωρίσῃ τὴν ὡραίαν Φώφην, μὲ τὴν ὁποίαν «ἦτο ξετρελλαμένη», καθὼς ἔλεγεν ὁ ἀδελφός της Παῦλος. Ἡ Φώφη ἐπάνω, ἡ Φώφη κάτω, πάντοτε ἡ Φώφη. Πλουσία, κομψή, κόλαξ, μὲ τὰ θυλάκια πλήρη ζαχαρωτῶν καὶ τὸ στόμα λόγων ἀκόμη γλυκυτέρων, ἦτο μοιραῖον νὰ ἐπισκιάσῃ ἐπιτέλους τὴν Κατίναν.

Ἡ Φώφη ἦτο τόσον χαριτωμένη, τόσον ἀξιαγάπητη, εἶχε τόσον ὡραῖον ἀνάστημα, τόσον εὔμορφον χρῶμα, τόσον εὐγενεῖς τρόπους, τόσον πνεῦμα! Ἀλλὰ προπάντων ἔδειχνε τόσῳ μεγάλην φιλίαν πρὸς τὴν Ἀννίκαν, ὥστε τὴν ἐθάμβωσε καὶ τὴν κατέκτησεν. Ἡ δυστυχὴς ἐκείνη Κατίνα δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἑλκυστικόν. Ἂν δὲν εἶχε καὶ τοὺς γαλανοὺς ἐκείνους ὀφθαλμούς, τοὺς τόσον νοήμονας, καὶ γλυκεῖς, καὶ ἐκφραστικούς, μὲ τὰς χρυσᾶς βλεφαρίδας, ἀφεύκτως θὰ ἦτο ἄσχημη. Αὐτὴ δὲν ἔλεγεν εἰς πᾶσαν στιγμήν, ὅπως ἡ Φώφη: «Ὦ Ἀννίκα μου, τόσον σὲ ἀγαπῶ!» Αὐτὴ δὲν εὕρισκε «θαυμάσιον»—ὅπως πάλιν ἡ Φώφη,—πᾶν ὅ,τι ἔκαμνεν ἤθελεγεν ἡ Ἀννίκα, οὔτε ἐφαίνετο ἀφειδὴς εἰς ἐγκώμια καὶ εἰς ἐκφράσεις ἀγάπης. Κάποτε μάλιστα ἐτόλμα νὰ κάμνῃ παρατηρήσεις, νὰ ὑπενθυμίζῃ καθήκοντα τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἐκπληρωθοῦν, μαθήματα τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ μελετηθοῦν. Βεβαίως αὐτὰ ἠκούοντο μὲ ὀλιγωτέραν εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὰ αἰώνια φιλοφρονήματα καὶ τὰς κολακείας τῆς Φώφης. Ἀλλ' ἡ Κατίνα ἐγνώριζε τὴν Ἀννίκαν ἀπὸ τῆς νηπιακῆς των ἡλικίας, καὶ τὴν ἀγαποῦσεν ἀληθινά, καὶ ἤθελε τὸ καλόν της, καὶ εὐχαρίστως θὰ ὑφίστατο αὐτὴ τιμωρίαν, διὰ νὰ ἀποφύγῃ ἡ φίλη της ἁπλῆν ἐπίπληξιν. Ἐν τούτοις, πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς Ἀννίκας, τὰ θέλγητρα τῆς Φώφης ἀπέκρυπτον τὰς πραγματικὰς ἀρετὰς τῆς Κατίνας. Ἡ ὡραιοτέρα ἀνθοδόχη τῆς μαμμᾶς καὶ ἡ τιμητικωτέρα θέσις ἐχορηγήθησαν εἰς τὴν λαμπρὰν ἀνθοδέσμην τῶν ρόδων, ἐν ᾧ οἱ νάρκισσοι ἐτέθησαν εἰς τὸ προστυχότερον δοχεῖον καὶ εἰς τὴν ἀσημοτέραν γωνίαν.

— Ἀννίκα μου, εἶπεν ἡ κυρία Ἰωάννου, βλέπω ὅτι μετεχειρίζεσαι τὰ ἄνθη, ὅπως καὶ ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι σοῦ τα προσέφεραν. Ἀπὸ τίνος παραμελεῖς πολὺ τὴν Κατίναν· ἀλλὰ κάμνεις ἄσχημα, παιδί μου, διότι αἱ νέαι φιλίαι δὲν πρέ-

πει νὰ βλάπτουν τὰς παλαιάς. Ἡ Κατίνα ἔχει περισσότερα δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἀγάπης σου, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ τρόπος σου τὴν λυπεῖ.

Ἡ Ἀννίκα ἀντέτεινε.

—Τὸ ὅτι δὲν γνωρίζω τὴν Φῴφην ὅσον καιρὸν γνωρίζω τὴν Κατίναν, δὲν εἶνε λόγος διὰ νὰ την ἀγαπῶ ὀλιγώτερον. Εἶνε ἡ καλλιτέρα μου φίλη, καὶ θὰ την ἀγαπῶ πάντα, τὴ χρυσῆ μου τὴ Φῴφη!..

—Οἱ φίλοι δοκιμάζονται μὲ τὸν καιρόν, εἶπεν ἡ κυρία Ἰωάννου.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἦσαν κάπως σοβαροὶ διὰ τὴν μικραν Ἀννίκαν, ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὡμίλησαν καὶ αἱ δύο ἀνθοδέσμαι.

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, διὰ νἀλλάξῃ τὸ νερὸν τῶν λαμπρῶν ἐκείνων ρόδων, ἡ Ἀννίκα ἀφῆκε κραυγὴν ἀπελπισίας. Ὁ τάπης ἦτο σκεπασμένος μὲ ροδόφυλλα. Ἀπὸ τὴν θαυμασίαν ἀνθοδέσμην δὲν ἀπέμενον πλέον παρὰ μερικοὶ κάλυκες, μαραμένοι καὶ αὐτοί, καὶ ἡ λεπτὴ ἐκείνη πρασινάδα, ἡ ὁποία εἶχε κιτρινίσῃ... Ἡ ἀνθοδέσμη τῆς Φῴφης ἦτο ψεύτικη! κάθε ρόδον, κομμένον ἀπὸ τὸν μίσχον του καὶ τρυπημένον μὲ σύρμα, (πῶς ἀλλέως θὰ ἐγίνετο ἐκεῖνο τὸ μωσαϊκόν!) δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διατηρηθῇ παρὰ ὀλίγας μόνον ὥρας.

Ἀπεναντίας, οἱ νάρκισσοι ἐφαίνοντο πλέον δροσεροί, πλέον λευκοὶ ἀπὸ τὴν προτεραίαν. Ἦλθεν ἡ σειρὰ των νὰ καταλάβουν τὴν τιμητικὴν θέσιν καὶ νὰ ποσπάσουν τὰ θαυμαστικὰ τῆς Ἀννίκας. Τὰ πτωχικὰ αὐτὰ ἄνθη εἶχον μίσχους μακροὺς καὶ ἰσχυροὺς, πλήρεις καλύκων, καὶ ἡ ἀνθοδέσμη διετηρήθη θαλερὰ ὁλόκληρον μῆνα.

Ἡ Ἀννίκα ἐνόησεν ἀκόμη καλλίτερα τὴν ἄφωνον γλῶσσαν τῶν ἀνθέων, ὅταν, ὀλίγον πρὸ τῶν διακοπῶν, προσεβλήθη ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετὸν καὶ ἔμεινεν ἄρρωστη ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας. Ποῖα ἤρχετο καὶ της ἔκαμνε συντροφιὰν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀναρρώσεως; Ποία τὴν ἐνεθυμεῖτο καὶ εὕρισκε κάθε τρόπον διὰ νὰ τὴν διασκεδάζῃ; Ποία τῆς ἔγραφε καθημερινῶς, ὅταν ἀκόμη δὲν εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ ἔρχεται νὰ την βλέπῃ; Καὶ ποία πάλιν, μεθ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις τῆς μεγαλαυχίας της φιλίας, δὲν ἦλθεν εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, παρὰ δύο μόνον φορὰς, βιαστικὴ, τρομαγμένη μὴν κολλήσῃ;

—Ὦ, Κατίνα, χρυσῆ μου Κατίνα, τώρα ξεύρω τί ἀξίζεις ἀληθινὰ καὶ πόσον πρέπει νὰ σε ἀγαπῶ· θὰ με συγχωρήσῃς ἂν ποτὲ σὲ παρεγνώρισα; ἔλεγεν ἡ Ἀννίκα, πλήρης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν ἀφωσιωμένην Κατίναν. Ἡ μαμμὰ ἔχει δίκηο· μὲ τὰ ἔργα καὶ ὄχι μὲ τὰ λόγια φανερώνεται ἡ ἀγάπη.

Καὶ χωρὶς λύπην χωρὶς ζηλοτυπίαν, ἔβλεπε τὴν Φῴφην ἀγαπωμένην τώρα ἀπὸ μίαν νέαν φίλην, ὅπως πρῶτα ἀπὸ αὐτήν, καὶ βεβαίως διὰ τόσον ὀλίγον καιρὸν πάλιν...

«Ἔ, Ἀννίκα μου, εἶπεν ἡ κυρία Ἰωάννου πρὸς τὴν θυγατέρα της· εἰς τὴν φιλίαν, οἱ ἀληθινοὶ νάρκισσοι εἶνε σπάνιοι, ἐνῶ τὰ ψεύτικα τριαντάφυλλα εἶνε συχνότερα ἀφ' ὅσον ὑποθέτει κανείς.»

(Μίμησις)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΚΥΝΗΓΟΣ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Τὰ σκυλιά, καὶ μάλιστα τὰ λαγωνικά, ἔχουν τὴν πλέον δυνατὴν ὄσφρησιν ἀπὸ ὅλα τὰ ζῷα. Τὸ ξεύρετε...

Ἀλλὰ τί ἔπαθεν ἡ Φλόῃ, ποὺ δὲν εἰμπορεῖ τόσην ὥραν νἀνακαλύψῃ τὸν ἀφέντην της; Μήπως εἶνε συναχωμένη;

Γυρίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μυρίζεται, κυτάζει, ψάχνει... τίποτε! Πάει ὁ κυνηγός! ἐχάθη!

Ἀχ, ἡ καημένη ἡ Φλόῃ! Τί δυστυχὴς ποὺ εἶνε νὰ μὴν ἠξεύρῃ... νὰ λύῃ Μαγικὰς Εἰκόνας!...

Δήλωσις. Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Εἶνε λοιπὸν περιττὸν νὰ στέλλουν τὴν λύσιν των, ὅσοι δὲν λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 300.)

Ἀκόμη περισσότερον ἀδύνατον νὰ βεβαιωθῇς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἐὰν ὀρθῶς ἐλογαριάσθη, ὅτι ὁ κομήτης ὁ παρατηρηθεὶς εἰς τὸ Βερολῖνον τὸ 1840, εἶνε ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐγγραφέντα εἰς τοὺς κινεζικοὺς καταλόγους τὸ 1097. Ἡ περίοδος τοῦ κομήτου τούτου εἶνε 743 ἔτη!

Ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸν κομήτην τοῦ 1811, τοῦ ἔτους τοῦ καλοῦ οἴνου. Ἠδυνήθησαν, ἀφοῦ εἶχον καιρόν, νὰ ἐξετάσουν μὲ τὴν ἡσυχίαν των τὸν κομήτην τοῦτον μὲ τὴν μακρὰν οὐράν, ὁ ὁποῖος ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ κατὰ πρῶτον ἐνεφανίσθη τὴν 14ην Μαρτίου 1811 καὶ ἐφαίνετο μέχρι τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1812, ὑπῆρχεν ἀρκετὸς χρόνος ὅπως γίνῃ πολλάκις καὶ εἰς πάντα τὰ ἀστεροσκοπεῖα ὁ λογαριασμὸς τῶν στοιχείων του· εὑρέθη λοιπὸν ἐπιτέλους ὅτι ὁ κομήτης οὗτος θὰ ἐπανέλθῃ μετὰ τρεῖς χιλιάδας ἑξήκοντα πέντε ἔτη! Εἰς τὸν λογαριασμὸν δυνατὸν νὰ ἔγινε λάθος τὸ πολὺ 45 ἐτῶν. Εἰδοποιοῦνται διὰ νὰ παρατηρήσουν ἐκ νέου τὸν κομήτην τοῦ 1811 οἱ ἀστρονόμοι τοῦ ἔτους 4876!

Διατὶ μὲ παρατηρεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Καὶ πάλιν αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, ἂν συγκριθῇ πρὸς ἄλλον γνωστόν σου κομήτην, τοῦ Νεύτωνος τοῦ 1680, μὲ τὸν ὁποῖον ἤρχισα τὴν ἱστορίαν τῶν κομητῶν. Αὐτοῦ τοῦ κομήτου, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς λογαριασμούς, τοὺς ὁποίους περίφημοι ἀστρονόμοι πολλάκις ἐπανέλαβον, εὑρέθη ὅτι ἡ περίοδος εἶνε 8813 ἔτη!

Ἀλλ' ἡ τόλμη τῶν ἀστρονόμων, οἱ ὁποῖοι ὑπολογίζουν τὰ τοιαῦτα, δὲν ἐσταμάτησεν ἀκόμη. Προεῖπον τὴν ἐπάνοδον κομητῶν μετὰ 13 χιλιάδας, μετὰ 75 χιλιάδας ἔτη. Εἰς μάλιστα, ὁ γάλλος Πλανταμοὺρ, νομίζω ὅτι δύναται νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἡ περίοδος κάποιου κομήτου εἶνε 100 χιλιάδες ἔτη. Ἂς τὸν ἐξελέγξῃ ὁστις δύναται.

—Φθάνει, Νίτσα μου, ἐζαλίσθην.

Ἐν πρᾶγμα ὅμως δὲν ἐννοῶ: Ἐὰν ἑβδομηκοντα πέντε ἔτη ἀρκοῦν εἰς τὸν κομήτην τοῦ Χάλλεϋ νὰ ὑπερβῇ τὴν τροχιὰν τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς πόσην ἀπόστασιν φθάνουν οἱ κομῆται οὗτοι τῶν 75 καὶ 100 χιλιάδων ἐτῶν; Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ ἕλξις τοῦ Ἡλίου ἐνεργεῖ ἀκόμη καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς τροχιᾶς των;

—Ἐὰν οἱ ἀριθμοί, τοὺς ὁποίους σοῦ εἶπα, εἶνε τελείως ἀκριβεῖς, βεβαίως ἡ ἀπόστασις εἶνε πολὺ μεγάλη. Ἀλλ' ὅσον μεγάλην ἔκπτωσιν καὶ ἂν κάμῃς, πάλιν ἡ ἀπόστασις μένει μεγάλη.

Σοῦ ἔκαμα λόγον διὰ κάποιον κομήτην, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε πλησίον μὲν τοῦ Ἡλίου μὲ ταχύτητα 516 χιλιομέτρων κατὰ

δευτερόλεπτον, εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ ταξειδίου του, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀστρονόμων, μόλις εἶχε ταχύτητα 3 μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον. Αὐτὸς ὁ κομήτης εἶνε ἀκριβῶς ὁ γνωστός σου κομήτης τοῦ Νεύτωνος, ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ περίοδος εἶνε 8813 ἔτη.

Θὰ σοῦ προξενήσω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κάμῃς καὶ σὺ ὁ ἴδιος μερικοὺς λογαριασμούς, διὰ νὰ εὕρωμεν πόσον μακρὰν ἀπὸ τὸν Ἥλιον φθάνουν αὐτοὶ οἱ κομῆται. Προσπάθησε νὰ εὕρῃς πόσα δευτερόλεπτα ἔχει τὸ ἔτος, καὶ εἰπέ μου τὸν ἀριθμὸν αὔριον.

Ὅσα εἴπομεν σήμερον εἶνε ἀρκετά.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιʹ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΤΩΝ ΚΟΜΗΤΩΝ.—ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΚΑΙ ΥΠΕΡΒΟΛΗ.

«Εὕρον, θείτσα, πόσα δευτερόλεπτα ἔχει τὸ ἔτος: 31 ἑκατομμύρια 536 χιλιάδες. Δὲν εἶνε δὲ μικρὸς ἀριθμός· νομίζω ὅτι δὲν ἔκαμα λάθος.

—Σωστά· ἐπολλαπλασίασες τὸν ἀριθμὸν τῶν δευτερολέπτων μιᾶς ἡμέρας ἐπὶ 365. Ἤμην βεβαία ὅτι οὕτω θὰ ἔκαμνες.

Ἀλλὰ τί ἔγειναν, παιδί μου, αἱ 5 ὧραι, τὰ 48 λεπτὰ καὶ τὰ 46 δευτερόλεπτα, τὰ ὁποῖα μαζὶ μὲ τὰς 365 ἡμέρας ἀποτελοῦν τὸ ἔτος, καὶ τὰ ὁποῖα κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος σχηματίζουν τὴν 29ην Φεβρουαρίου;

—Πῶς τὸ ἐνόησες ὅτι τὰ ἐλησμόνησα;

—Ἔκαμα καὶ ἐγὼ τὸν λογαριασμόν. Ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν εἶνε μέγα, καὶ θὰ ἐπωφεληθῶ ἀπ' αὐτὸ διὰ νὰ στρογγυλεύσω ἀκόμη τὸν ἀριθμόν. Ἂς λάβωμεν 30 ἑκατομμύρια δευτερόλεπτα. Ἀφίνω βλέπεις περισσότερα ἀπὸ σέ. Ἀλλὰ δὲν βλάπτει, ἐπειδὴ πρόκειται νὰ ἐννοήσωμεν καλλίτερον τὰ πράγματα, καὶ διὰ τοῦτο ἂς εἶνε εὐκολώτερος ὁ λογαριασμός.

Ἀφοῦ ὁ κομήτης τοῦ Νεύτωνος διανύει 3 μέτρα κατὰ δευτερόλεπτον, εἰς ἓν ἔτος διανύει 90 ἑκατομμύρια μέτρα, ἢ 90 χιλιάδες χιλιόμετρα. Εὐκόλως δύνασαι νὰ εὕρῃς τώρα, πόσα ἔτη χρειάζεται ὁ κομήτης τοῦ Νεύτωνος, διὰ νὰ διατρέξῃ ἐπὶ τῆς τροχιᾶς του ἓν ἑκατομμύριον χιλιόμετρα. Πρέπει νὰ διαιρέσῃς ἓν ἑκατομμύριον διὰ 90 χιλιάδες, ἢ χίλια διὰ 90, ἢ ἑκατὸν διὰ 9. Καὶ μὲ τὸν νοῦν σου ἀκόμη δύνασαι νὰ κάμῃς αὐτὸν τὸν λογαριασμόν.

—Καὶ βέβαια δύναμαι εὐκολώτατα. Θὰ εὕρω πρῶτα 11, καὶ ἔπειτα δεκαδικὰ ψηφία πάντοτε 1· τὸ ἐμάθαμεν εἰς τὸ σχολεῖον τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα.

—Χρειάζεται λοιπὸν ὁ κομήτης μας 11 ἔτη, ἂν ἀφίσωμεν τὰ δεκαδικὰ ψηφία, διὰ νὰ διατρέξῃ ἓν ἑκατομμύριον χιλιόμετρα πρὸς τρία μέτρα τὸ δευτερόλεπτον. Ἂς προχωρήσωμεν, δεκαπλασιάζοντες πάντοτε τὸν ἀριθμὸν τῶν χιλιομέτρων καὶ τῶν ἐτῶν.

Χρειάζεται:

διὰ 10 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα 110 ἔτη
» 100 » » 1100 »
» 1000 » » 11000 »

Δηλαδὴ μόνον δι' ἓν δισεκατομμύριον χιλιόμετρα χρειάζεται 11 χιλιάδες ἔτη. Πῶς σοῦ φαίνεται;

—Ἀπορῶ μὲ τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον εἶπες· σὺ βλέπω, Νίτσα μου, παίζεις μὲ τὰ δισεκατομμύρια.

—Αὐτοῦ ὅπου μᾶς παρασύρουν οἱ κομῆται, ἀφθονοῦν τὰ δισεκατομμύρια. Ἐνθυμεῖσαι εἰς τὴν ἀρχὴν πόσον ἐξεπλάγης μὲ τὰς χιλιάδας τῶν χιλιομέτρων, τὴν ἀπόστασιν τῆς Σελήνης;

—Ἀλήθεια· καὶ τώρα αὐτὴ ἡ ἀπόστασις μοῦ φαίνεται μηδαμινή. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἀπὸ τὰς 11 χιλιάδας ἔτη ἕως τὰς 100 χιλιάδας ὑπάρχει κάποια διαφορά· δὲν εἶνε ὅμως καὶ πολὺ τὸ δισεκατομμύριον;

—Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη.

Ὁ κομήτης τοῦ 1680 εἶχε πλησίον τοῦ Ἡλίου ταχύτητα 516 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς τροχιᾶς του ἡ ταχύτης του ἔγινε μόνον τρία μέτρα· δηλαδὴ ἀπὸ τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦτο πλησίον τοῦ Ἡλίου μέχρι τοῦ τέλους τοῦ ταξειδίου του, ἀπὸ τοῦ περιηλίου μέχρι τοῦ ἀφηλίου, ἡ ταχύτης του ἀδιακόπως ἠλαττοῦτο.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ εἴπω, ὅτι ἡ ταχύτης αὕτη θὰ ἐγίνετο ἀκόμη μικροτέρα ἐὰν ὁ κομήτης ἔτι περισσότερον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸν Ἥλιον; καὶ ὅτι ἀντὶ νὰ τρέχῃ μὲ ταχύτητα πέντε φορὰς μόνον καὶ ἡμίσειαν μικροτέραν ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον, θὰ ἐβάδιζε τότε ὡς χελώνη; Αὐτὸ ἐὰν σκεφθῇς, θὰ ἐννοήσῃς διατὶ οἱ κομῆται οἱ πολὺ ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ τὸν Ἥλιον, χρειάζονται 15 χιλιάδες, ἑκατὸν χιλιάδες ἔτη. Ὅπως διατείνωνται οἱ ἀστρονόμοι, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς αὐτόν. Τόσον βραδέως κινοῦνται ἐπὶ τέλους, ὥστε εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου των ἀποκοιμοῦνται, καθὼς οἱ ἵπποι ὅταν ἐξαντληθῶσιν αἱ δυνάμεις των, καὶ δι' αὐτὸ ἡ διάρκεια τοῦ ταξειδίου των γίνεται τόσον καταπληκτικῶς μεγάλη καὶ ἀκατανόητος δι' ἡμᾶς τοὺς μικροὺς ἀνθρώπους, τοὺς συνειθισμένους νὰ μετρῶμεν τὰ πάντα μὲ τὸν ἰδικόν μας τὸν πῆχυν. Δι' αὐτὸ ἓν ἑκατομμύριον χιλιόμετρα, ἑνδεκα χιλιάδες ἔτη, μᾶς φαίνεται πολὺ σπουδαῖον!

—Ἔχεις δίκαιον, καλή μου θείτσα, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ ἐξοικειωθῶ μὲ τὰ ἑκατομμύριά σου. Ἀλλ' εἰπέ μου ἀκόμη, πόσα ἀρά γε ἑκατομμύρια ὁ κομήτης τοῦ Νεύτωνος θὰ διατρέξῃ κατὰ τὰ 8813 ἔτη;

—Ὅ,τι δύναμαι νὰ σοῦ εἴπω δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶνε τὸ ἑξῆς· οἱ ἀστρονόμοι ὑπολογίζουν ὅτι τὸ μῆκος τοῦ μεγάλου ἄξονος τῆς ἐλλείψεως, τὴν ὁποίαν διατρέχει, εἶνε 855 φορὰς μεγαλείτερον ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν τῆς Γῆς ἀπὸ τὸν Ἥλιον, ἡ ὁποία, ὡς γνωρίζεις, εἶνε 149 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Μὲ ἄλλους λόγους, ἂν ὁ κομήτης ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἄξονος τῆς τροχιᾶς του, θὰ διέτρεχεν 123 δισεκατομμύρια 395 ἑκατομμύρια διὰ νὰ

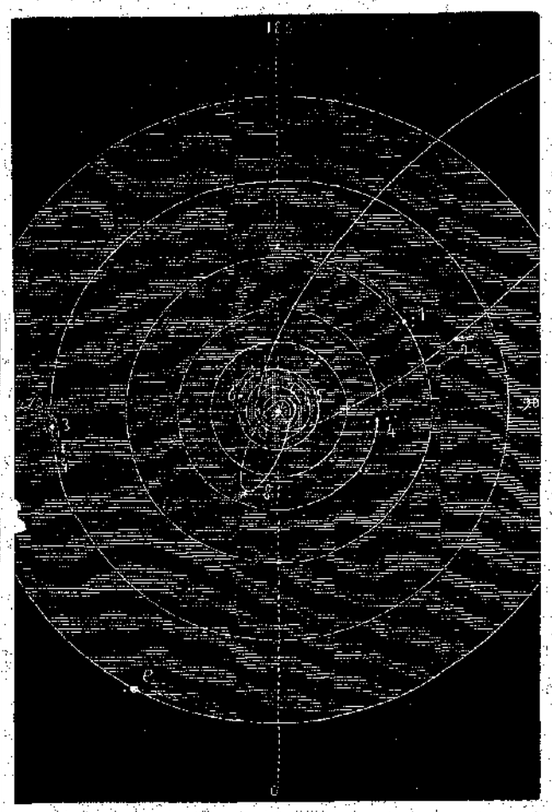

Τὸ πλανητικὸν Σύστημα, μὲ τὰς τροχιὰς τῶν κομητῶν τοῦ Χάλλεϋ καὶ Ἔγγε.

[Τὸ κέντρον τῆς εἰκόνος κατέχει ὁ Ἥλιος· ἕκαστος δὲ τῶν κύκλων παριστᾷ τὰς τροχιὰς κατὰ σειρὰν: τοῦ Ἑρμοῦ, τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Γῆς, τοῦ Ἄρεως, τῶν Μικρῶν Πλανητῶν, τοῦ Διός, τοῦ Κρόνου, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡ μικρὰ ἔλλειψις εἶνε ἡ τροχιὰ τοῦ κομήτου Ἔγγε, ἡ δὲ μεγάλη τοῦ κομήτου Χάλλεϋ.]

ὑπάγῃ, καὶ ἄλλα τόσα διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐξ ἀνάγκης ὅμως, ἐπειδὴ διατρέχει τοὺς δύο κλάδους τῆς ἐλλείψεως, οἱ ὁποῖοι εἶνε κυρτοὶ πρὸς τὸν μέγαν ἄξονα, τὸ ταξείδιόν του εἶνε πολὺ μεγαλείτερον. Πόσον ἀκριβῶς μεγαλείτερον δὲν δύναμαι νὰ σοῦ εἴπω, ἀφοῦ εἶνε δύσκολον νὰ εὑρεθῇ· εἶνε ὅμως φανερὸν ὅτι ἡ διαφορὰ γίνεται τόσον μικροτέρα ὅσον ἡ ἔλλειψις εἶνε μακροτέρα, ἐπειδὴ οἱ κλάδοι της πλησιάζουν περισσότερον πρὸς τὸν μέγαν ἄξονά της καὶ τείνουν νὰ ἔλθουν εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν μὲ αὐτόν.

— Εἶνε τοὐλάχιστον βέβαιοι διὰ τὰ 8813 ἔτη ;

— Αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα· εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ ταξείδιον τοῦ κομήτου θὰ διαρκῇ τόσον ἀκριβῶς, — ἐκτὸς ἀπὸ μικρὰν διαφορὰν ἕνεκα τῶν δυνατῶν παρελξεων, — ἐὰν τὸ μῆκος τοῦ μεγάλου ἄξονος τῆς τροχιᾶς του εἶνε πράγματι 855 φορὰς μεγαλείτερον ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν τῆς Γῆς ἀπὸ τὸν Ἥλιον· ὅπως καὶ διὰ τὸν ἄλλον κομήτην, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἀστρονόμοι λογαριάζουν περίοδον 75, 838 ἐτῶν, εἶνε βέβαιον ὅτι τόσον θὰ διαρκέσῃ τὸ ταξείδιόν του, ἐὰν πράγματι ὁ μέγας ἄξων τῆς τροχιᾶς του ἔχει μῆκος 3 974 φορὰς μεγαλείτερον ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν τῆς Γῆς ἀπὸ τὸν Ἥλιον. Ὁ λογαριασμὸς γίνεται εὐκόλως, ἐπειδὴ στηρίζεται εἰς τοὺς ἀναμφισβητήτους νόμους τῆς παγκοσμίου ἕλξεως, καὶ διὰ τοῦτο δυνάμεθα μετὰ βεβαιότητος νὰ λογαριάσωμεν πόσον διαρκεῖ τὸ ταξείδιον τοῦ κομήτου, ἀν γνωρίζωμεν ἀκριβῶς πόσον ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Ἥλιον· ἢ καὶ τάνάπαλιν, ἂν γνωρίζωμεν τὸ πρῶτον νὰ λογαριάσωμεν τὸ δεύτερον, ἐπειδὴ οἱ δύο ἀριθμοὶ ἐξαρτῶνται ὁ εἷς ἀπὸ τὸν ἄλλον. Εἶνε ὅμως πολὺ τολμηρὸν νὰ εἴπῃ τις τὸν ἀριθμὸν τοῦτον, πρὶν ἐπανέλθῃ ὁ ἴδιος κομήτης διὰ νὰ βεβαιώσῃ πόσα ἔτη διαρκεῖ τὸ ταξείδιόν του, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι συμβαίνει μὲ τὸν κομήτην τοῦ Χάλλεϋ.

Ἐννοεῖς ὅσα σοῦ λέγω, Κωστάκη μου ;

— Ἀ, Νίτσα μου, φοβερὰ σπαζοκεφαλιὰ εἶνε τὸ ἐπάγγελμα τῶν ἀστρονόμων. Ἓν πρᾶγμα ἐνόησα καλῶς, ὅτι οἱ ἀστρονόμοι μας καθόλου δὲν εἶνε βέβαιοι διὰ τοὺς κομήτας, τοὺς ὁποίους δὲν εἶδαν δευτέραν φοράν.

— Οὐδ' ἔχουν κἂν αὐτὴν τὴν ἀξίωσιν. Διὰ νὰ εἴπωμεν ὅμως τὴν ἀλήθειαν, καθόλου δὲν δυνάμεθα νὰ ψέξωμεν τοὺς λογαριασμούς των, ἀφοῦ εἶνε ἀκριβέστατοι. Ἀλλὰ δυστυχῶς, τὸ ἐξαγόμενον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πρῶτον ἀριθμόν, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς βάσις καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου γίνονται, ὀρθῶς πάντοτε, διάφοροι πράξεις καὶ εὑρίσκονται οἱ ἄλλοι ἀριθμοί· αὐτὸς δὲ ὁ πρῶτος ἀριθμός, ἡ βάσις, εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος φανερώνει τὴν καμπυλότητα τῶν δύο κλάδων τῆς ἐλλείψεως, καὶ ἡ καμπυλότης αὐτὴ εἶνε πολὺ λεπτὸν πρᾶγμα καὶ δὲν ὑπολογίζεται μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν, ὅταν ἡ ἔλλειψις εἶνε πολὺ ἐπιμήκης καὶ οἱ κλάδοι της πλησιάζουν παραπολὺ πρὸς τὸν μέγαν ἄξονα, καὶ κεῖνται σχεδὸν ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἀλλά, θείτσα, εἰπέ μου, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραλείψῃς αὐτοὺς τοὺς ἄξονας καὶ τοὺς κλάδους ;

— Ἀδύνατον, παιδί μου· μὲ αὐτοὺς θὰ ἐννοήσῃς ὅσα θέλω νὰ σοῦ μάθω σήμερον. Ἔσο λοιπὸν εὐγενής, καὶ ἄφες με νὰ σοῦ εἴπω ἀκόμη ὅσα πρέπει, ἀφοῦ ἄλλως τε ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον θὰ τελειώσωμεν καὶ μὲ αὐτούς.

Οἱ λογαριασμοὶ λοιπὸν οὗτοι, τῶν ὁποίων ἡ ἀφετηρία εἶνε τόσον ἀμφίβολος καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τόσον μυθῶδες, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνουν διὰ πάντας τοὺς κομήτας, τοὺς ἀπομακρυνομένους πέραν τοῦ Ποσειδῶνος. Καὶ ἔγειναν μὲν δι' ὀλίγους μόνον ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ τῶν ἄλλων, τῶν περισσοτέρων, ἡ τροχιὰ ἔχει κλάδους, οἱ ὁποῖοι προχωροῦν κατ' εὐθεῖαν σχεδὸν γραμμὴν μὲ τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον μέγαν ἄξονα, ὁ ὁποῖος τόσον πολὺ σ' ἐκούρασε, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε πλέον ἀδύνατον νὰ λογαριασθῇ καὶ νὰ εὑρεθῇ πότε πάλιν οἱ δύο κλάδοι θὰ συναντήσουν τὸν μέγαν ἄξονα. Ἀποχωρήτισε πλέον τὴν ἔλλειψιν, καὶ εὑρισκόμεθα πρὸ τῆς π α ρ α β ο λ ῆ ς.

— Ἰδοὺ τελος πάντων καὶ ἡ παραβολή, τὴν ὁποίαν μοῦ ἀνέφερες χθὲς καὶ ἐπερίμενα τόσον χρόνον.

(Ἕπεται συνέχεια)

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΔΥΟ ΖΕΥΓΗ ΚΑΛΤΣΕΣ

Τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων της, ἡ χήρα Βασίλισσα Μαργαρίτα τῆς Ἰταλίας ἔλαβε πολλὰ δῶρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἓν ζεῦγος κάλτσες, τὸ ὁποῖον τῇ ἔστειλε μία μικρά της ὑπήκοος, ἐν κοράσιον ἑπταετές, ὀνομαζόμενον Ματθίλδη. Ἡ Ματθίλδη συνώδευσε τὸ δῶρον της καὶ μὲ μίαν ἀφελῆ ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας παρεκάλει τὴν Βασίλισσαν νὰ δεχθῇ τὲς κάλτσες, διότι « τὰς εἶχε πλέξῃ μὲ τὰ χεράκια της, ἐπίτηδες διὰ τὴν ἀγαπητήν της Βασίλισσαν. »

Ἡ Μαργαρίτα συνεκινήθη πολὺ ἀπὸ τὸ δεῖγμα αὐτὸ τῆς ἀγάπης, καὶ ἀμέσως ἔσπευσε νὰ τὸ ἀνταποδώσῃ μ' ἓν ἄλλο ζεῦγος κάλτσες . . . ἀλλὰ βασιλικὸν αὐτό, διότι ἡ μία κάλτσα ἦτο γεμάτη μ π ο μ π ό ν ι α, καὶ ἡ ἄλλη γεμάτη χρυσᾶ νομίσματα. Συγχρόνως ἀπήντησε καὶ εἰς τὴν ἐπιστολὴν τρυφερώτατα, καὶ παρεκάλεσε τὴν μικρούλαν Ματθίλδην « νὰ τῆς ξαναγράψῃ καὶ νὰ τῆς εἰπῇ ἂν τὴν εὐχαρίστησε τὸ δῶρόν της. »

Ἡ μικρούλα Ματθίλδη ἀνταπήντησεν ὡς ἑξῆς :

« Χρυσῆ μου Βασίλισσα. Τὸ δῶρόν σας ἦτο πολὺ πολὺ ὡραῖον, ἀλλὰ μόνον λύπην μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ. Διότι, τὴν μὲν κάλτσαν, ποῦ εἶχε τὰ μπομπόνια μοῦ τὴν ἐπῆρεν ὁ ἀδελφός μου, τὴν δὲ ἄλλην ποῦ εἶχε τὰ χρήματα, μοῦ τὴν ἐπῆρεν ὁ πατέρας μου. Κ' ἐγὼ ἐμείνα μὲ τὴν ἀγάπην σας. »

* —— *

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ἀπ' τὰ ἐημερώματα
τρέχει ὁ πεζοπόρος.
ὅπου εἶνε ὑψώματα
κι' ὅπου εἶνε ὄρος :

Καὶ τὸν νοῦ, μὴν κάθησαι,
γιὰ νὰ δυναμώσῃς,
ἑνωρὶς προσπάθησε
νὰ τον ἐξυψώσῃς.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅταν ἡ μικρὰ Ἄννα ἤκουσεν ὅτι ὁ βασιλεὺς Οὐμβέρτος ἐδολοφονήθη, ἠρώτησε :

—Μόνος του, μαμμά ;

Ἐσταλη ὑπὸ τῆς Ἀποπτάσης Ἐλπίδος.

* * *

Ὁ Διδάσκαλος :—Πῶς κόμνει ὁ δυκὸς τοῦ *παῖς* ;

Ἡ Νένα : — Οἱ δίδυμοι, δάσκαλε !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυνηγοῦ τῶν Αἰγάγρων.

* * *

—Κατινούλα, ἄλλαξες τὸ νερὸ τῆς γιάλας μὲ τὰ χρυσόψαρα ;

—Μά, μαμμά, δὲν ἤπιαν ἀκόμη ἐκεῖνο ποὺ τους ἐβάλαμε χθές !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συναγωνίου Πανσιεκοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΚΟΜΗ, *παιδιά μου*, ἐξακολουθεῖ ἡ *παραζάλη* τῆς μετοικεσίας μας. Τώρα εἶνε ἡ ἐγκατάστασις. Τί κακό ! Τραβοῦν ἔπιπλα ἀπ' ἐδῶ, κτυποῦν καρφιὰ ἀπ' ἐκεῖ, τοποθετοῦν, ἀνεβάζουν, καί . . . δός του φλυαροῦν. Γύρω μου ἀντηχοῦν ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ κρότοι καὶ οἱ τριγμοί, ὅλων τῶν τόνων αἱ φωναί. Καὶ αὐτὴ ἡ Πίσσα, ἡ ὁποία ἔχασε τὰ κατατόπια της, δὲν παύει νὰ μεσουλίζῃ ἀγρίως. Τέλος πάντων, μοῦ ἔχουν κάμει τὸ κεφάλι μου *καζάνι*, καθὼς λέγουν, καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω πάλιν νὰ παραβλέψετε τὰς ἐλλείψεις τῆς σημερινῆς ἀλληλογραφίας. Ἔ, ἀπὸ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα ἡ τάξις καὶ ἡ ἡσυχία ἐπανέρχεται, καὶ τότε πλέον θὰ ἀπαντῶ, ὅπως πρῶτα, εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολὰς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, ὅσῳ ἔχω τόπον τοὐλάχιστον.

ΔΙΑ ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Θέλω νὰ σᾶς εἰπῶ ὀλίγα διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Ἡ ἐποχὴ εἶνε πολὺ κατάλληλος, τώρα μὲ τὸ ἄνοιγμα τῶν Σχολείων. Θὰ ποκτήσετε νέους συμμαθητάς, νέους φίλους, καὶ θὰ εὕρετε νέον ἔδαφος ἐνεργείας, διότι πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς πιθανὸν νὰ μὴ μὲ γνωρίζουν, νὰ μὴ μὲ ἤκουσαν ποτέ. Σεῖς τώρα θὰ τους ὁμιλήσετε, σεῖς θὰ με κάμετε γνωστὴν καὶ εἰς αὐτούς. Δεῖξατέ τους τὰ φυλλάδιά σας, μυήσατέ τους εἰς τὰ Μ. Μυστικά, εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, εἰς ὅλα, εἴπατέ τους πόσον εἶνε ὡραῖον καὶ ὠφέλιμον νὰ εἶνε κανεὶς συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, καὶ προσπαθήσατε νὰ τους κάμετε Ἂν εἶνε καλὰ καὶ φιλόμουσα παιδιά, θὰ γίνουν πρόθυμως καὶ εὐγνωμόνως. Μὴν ἀποθαρρυνθῆτε ἂν θ' ἀποτύχετε μὲ τὸν πρῶτον, ἀλλὰ ζητήσατε ἀμέσως δεύτερον. Κάποτε θὰ ἐπιτύχετε, εἶνε ἀδύνατον, καὶ θὰ εὕρετε, διότι ὁ ζητῶν εὑρίσκει. Ἂς ἀρχίσῃ λοιπὸν τὸ ξεσπάθωμα, τὸ ὁποῖον ἀσταμάτησε Δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον νὰ ἐκδοθοῦν μερικὰ ἀκόμη δωδεκασέλιδα φύλλα μέχρι τέλους τοῦ ἔτους. Τί λέτε ;

* *Πομενὶς τοῦ Πηλίου*, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγκρίνω ἐκ τῶν προτεινομένων. Εἶνε περιττὸν νὰ σου εἴπω πόσον μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ πόσον ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφῃς ὅσον ὑπόσχεσαι συχνά. Δὲν ἀμφιβάλλω ἐπίσης ὅτι θὰ προσπαθήσῃς νὰ δείξῃς τὴν ἀγάπην σου καὶ δι' ἔργων· πραγματικῶς «ἰδοὺ ἡ Ρόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.»

Ἑλληνικὸ Ἀεράκι, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Χαίρω πολύ, *Βασιλεῦ τῶν Κυκλάδων*, ποῦ ἔλαβα ἐπιστολήν σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Ναί, μοῦ *ἀρέσει ἡ ἀπφρασίς σου* νὰ σπουδάσῃς τὰς Φυσικὰς ἐπιστήμας, ἂν μάλιστα τὸ κάμῃς ἀπὸ ἀληθινὴν κλίσιν, καὶ μὲ σκοπὸν νὰ γίνῃς *τέλειος ἐπιστήμων*, καὶ ὄχι ἁπλῶς καθηγητής. Ὅσον διὰ τὴν πρότασίν σου, νομίζω ὅτι εἶνε περιττὸν καὶ νὰ τὴν δημοσιεύσω. Ἕκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύῃ τρεῖς προτάσεις ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰς ἕκαστον φύλλον, (ἐφ' ὅσον ὑπάρχει τόπος.) Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἐπὶ πληρωμῇ πέντε λεπτῶν διὰ κάθε λέξιν, εἰμπορεῖ νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὸ ἴδιον φύλλον ὅσας θέλῃ

Τὸ ἑξῆς ἀποσπᾶ ἀπὸ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν τοῦ *Καρχαρία τοῦ Φαλήρου* : «Εὔχομαι τὸ καινούριο σπίτι νὰ εἶνε γουρλίδικο καὶ νὰ ἔβγῃ ἀπὸ ἐκεῖ· μέσα ἡ «Διάπλασις» ὅπως τὴν δνειρευόμεθα ὅλοι . . Καὶ μία διαφορὰ μεταξὺ *Διαπλάσεως καὶ Συνδρομητῶν* της : Ἡμεῖς μετοικοῦντες πληρόνομεν 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως, ἐν ᾧ ἡ Διάπλασις ὡς πρὸς αὐτὸ εἶνε *ἀπαλλαγεντας* ψέμματα ; » Ψέμματα ! διότι ἡ Διάπλασις πληρόνει πολὺ περισσότερα, δημοσιεύουσα τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεώς της εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ὁ Ἀνανίας σὲ εὐχαριστεῖ διὰ τὴν καλήν σου διάθεσιν, καὶ δὲν θέλει νὰ του φέρῃς ἄλλο ἀπὸ τὴν πατρίδα σου, παρὰ ὀλίγην θαλασσίαν αὔραν.

Κ' ἐγώ, *Μοῦσα τοῦ Χοροῦ*, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ μὲ τὸ νέον Γραφεῖον σὲ ἔχω πλησίον μου, καὶ ὄχι μόνον ἐσένα ἀλλὰ καὶ ἄλλους πολλούς· διότι εἰς ὅποιαν γειτονιὰν ὑπάγω, φίλους θὰ εὕρω. Συλλογίζομαι ὅμως καὶ ἐκείνους τοὺς καημένους ποῦ ἄφησα ἐκεῖ· κάτω, καὶ ποῦ τώρα τὸ Γραφεῖον θὰ τοις ἔρχεται μακρότερα. Ἀλλὰ τί εἶνε διὰ τὰ παιδιὰ αὐταὶ αἱ ἀποστάσεις ; Τιποτένια πράγματα· ἀλήθεια ;

Ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὴν μαγευτικὴν αὐτὴν ἐξοχήν, *Τσούχτρα*, διὰ νὰ μ' ἐνθυμηθῇς. Ἂς εἶνε ὅμως, δὲν πρέπει νὰ ἔχω παράπονον ἀφ οὗ μοῦ τὴν περιγράφῃς τόσον ὡραῖα, ποῦ ἐνόμισα ὅτι εὑρίσκομαι κ' ἐγὼ ἐκεῖ. Ἄ, ποιὸς τὴ χαρά σου πάλι, τώρα ποῦ θὰ ἔλθῃ τὸ ἀνεψάκι σου· πολὺ εὐχαρίστως θὰ δεχθῶ τὴν φωτογραφίαν του καὶ θὰ τὴν κρεμάσω μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν . . . τοῦ μέλλοντος.

Ἔτριβα τὰ μάτια μου καὶ δὲν το ἐπίστευα ὅτι μοῦ ἔγραφες σύ, ἡ *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας*, ὕστερ' ἀπὸ δύο ἐτῶν σιωπήν. Πόσα σοῦ συνέβησαν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ! οὔτε νὰ παραπονεθῶ δὲν τολμῶ. Καὶ τόσῳ μᾶλλον χαίρω ποῦ μ' ἐνθυμήθης, καθ' ὅσον εἰς τοῦτο σοῦ ἔδωκεν ἀφορμὴν ὁ «Ἑλληνόπαις». Εὖγε, εὖγε, δι' ὅσα σκαπεύεις νὰ κάμῃς. Σοῦ ἔστειλα δ, τι ἐζήτησες καὶ ἀναμένω, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ ἐν Τεργέστῃ Ἑλληνόπαιδες θὰ φανοῦν προθυμότατοι εἰς τὴν πρόκλησίν σου.

Ὁ «Πετρομαζευτὴς» —μοῦ γράφει ἡ *Θαλασσοπούλα* [ΕΕ]—ἀρχὴ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός, εἶνε ἀριστούργημα ἀνάξιον τῆς «Οἰκογενείας Μαντζουράνα» ἢ καὶ ἀνώτερον· ! μὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν εἶνε ὡραῖον, ἔργον τῆς ἐκλογῆς σου;» Ἀλλὰ παῦ νὰ ἴδῃς πόσα ἄλλα ὡραῖα μοῦ γράφει ἡ *Θαλασσοπούλα*, περὶ κουβαλήματος, περὶ Ἀνανία κτλ. Ὡρισμένως αἱ ἐπιστολαί της εἶνε ἀπὸ τὰς εὐφυεστέρας ἐξ ὅσων λαμβάνω.

Ἴον τοῦ Ἰγροῦ [Ε] μὲ μεγάλην ἔκπληξιν ἠκουσεν ὁ Ἀνανίας ὅτι τὸν βλέπετε εἰς τὸν περίπατον, ὅτι ψιθυρίζετε ὅλαι «νά, νά, ὁ Ἀνανίας» καὶ ὅτι αὐτὸς χαμογελᾷ καὶ καμαρώνει. Καὶ πῶς γίνεται αὐτό, ἀφ' οὗ ὁ καημένος ὁ ψυχογυιός μου ποτὲ δὲν πηγαίνει περίπατον ; Μήπως βλέπετε κανένα ἄλλον πού του μοιάζει ; Πολὺ περίεργον αὐτό !

Ἤρχισαν αἱ κρίσεις περὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ *Ἐθνικοῦ Ὕμνου*. Ἀλλὰ θὰ τας ἴδωμεν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των. δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἀντίνοον τὸν Τρῶα* (Η. Π. αἱ Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν καὶ σου ἔγραψα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον·) *Ἠφιγένειαν* (Α.) *Βάδεν - Πάουελλ* (Μ. Μ.) *Σανθὴν Βοώπιδα* (χωρὶς ἀρχικά, διὰ τὸν φόδον τῶν κυνηγῶν·) *Ρουμελιώτικο Σταφύλι* (Χ. Α. αὐτό σου ἐγκρίνω, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφῃς συχνά·) καὶ *Ἀλβίωνα* (Α. Ν. αὐτὸ ποῦ εἶνε συντομώτερον.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Μονογενῆ* —ἢ *Νεροχελώνη* ἀσπάζεται τὴν *Θραυλλίδα* καὶ τῆς συνιστᾷ προσοχὴν νὰ μὴν πιάσῃ φωτιὰ καὶ καῇ ἡ *Ἀρχαία Σπάρτη* — ὁ *Ποιητικὸς Νάρκισσος* (παλαιά μου φίλη, ἡ ὁποία ἀνενέωσε τὴν φιλίαν της καὶ ἤλλαξε ψευδώνυμον.) ἀσπάζεται ὅλους τοὺς παλαιοὺς συναδέλφους καὶ ἰδίᾳ τὴν *Δέαν* —ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* παρακαλεῖ ὅσους τῇ στέλλουν Μ. Μυστικὰ νὰ γράφουν τὸνομά των, θὰ γράφῃ δὲ καὶ αὐτὴ τὸ ἰδικόν της· ὁ *Θαυμαστὴς τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* βεβαιοῖ τὴν *Νεροχελώνην*, ὅτι αὐδόλως ἐκοπίασε νὰ κακαλύψῃ τὸνομά της· — ὁ *Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις* ἐρωτᾷ τὸ *Ἀράκι τοῦ Γαλατερῆ* ἂν εἶνε ἀπὸ τὸ Γαλατερὴ τῆς Νίγδης, καὶ ζητεῖ τὸνομά του· —ἡ *Κίχλη* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Ριχάρδος Στ. Παρίσης* καὶ ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον· — ὁ *Κεραμιδόγατος* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι εἶνε ὁ ἄλλοτε *Μούρτζουφλος*, καὶ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Ἡσυχο Ἀράκι*· — ὁ *Ἀσπροπαταμίτης* πληροφορεῖ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* ὅτι ἀνεβλήθη ἡ κατάταξίς του εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων καὶ ὅτι τὸ ἑπόμενον ἔτος θὰπροφασίσῃ ὁριστικῶς· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* ἐρωτᾷ τὸν *Χρῖστον Σαδόκαν* ἂν ὁ *Ὄρφεὺς* ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν *Βῶλον* καὶ ἐὰν ἔγινεν ἐντελῶς καλά· —ἡ *Ἰονικὴ Ἀκτὴ* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ μὲ τὴν *Ἰωάνναν Μαρκέττη*, μὲ τὴν ὁποίαν πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρισθῇ· —ἡ *Κοκορόμπαλη* ζητεῖ πάρχιχά τοῦ *Περσέως*, πληροφορεῖ δὲ τὴν *Γαλάτειαν Σῆδ* ὅτι ἐκεῖ περνᾶ πολὺ καλὰ καὶ ὅτι ἐγνώρισεν ἕνα ὡρὸ παιδάκια· — ἡ *Μοῦσα τοῦ Χοροῦ* εὐχαριστεῖ τὴν *Κυματζίουσαν Θάλασσαν* διὰ τὴν ὡραίαν χάραν ποὺ της ἔστειλε· —ἡ *Γοητεύουσα Ἠὼς* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαριτοφόρον* καὶ ἐρωτᾷ τὸν *Λεωνῆν Καλθοκορέσην* ἂν θυμᾶται τὲς καδρίλλιες σ' ἀλώνι· — ἡ *Θαλασσοπούλα* ἀσπάζεται τὴν *Νεροχελώνη* καὶ τὸν *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, τοὺς πληροφορεῖ δὲ ὅτι, ἂν καὶ τὴν βλέπουν καθημέραν, ποτὲ δὲ θὰ καταλλήψουν ποία εἶνε· —ὁ *Μονογενὴς* δέχεται τὴν πρότασιν τοῦ *Ζοφεροῦ Νέφους* καὶ τὸ παρακαλεῖ νὰ του γράψῃ γρήγορα· — ὁ *Μουσηγέτης Ἀπόλλων* συλλυπεῖται τὴν *Λύραν τοῦ Ἀρίονος* διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς τῆς μάμμης· —ἡ *Πειραϊκὴ Αὔρα* ἀσπάζεται τὸν *Λύγερόνον* καὶ ζητεῖ πάρχιχά του· — ἄλλαι τινές, ἁπλοῖ ἀσπασμοὶ προπάντων, παρελείφθησαν ἐλλείψει χώρου. Δὲν ἤθελα· ἀλλὰ τί νὰ κάμω ;

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ.

Ἀνταλλαγὴ εἰκονογραφ. δελταρίων.

(*Ἐπάστη δημοσίευσις φρ. 3*)

Ὁ ἐν Σμύρνῃ συνδρομητὴς Νίκος Βερόπουλος δέχεται διὰ τὴν συλλογήν του ταχυδρομικὰ εἰκονογραφημένα δελτάρια ἐκ πάσης πόλεως, καὶ τα ἀνταποδίδει διὰ δελταρίων τῆς Σμύρνης. Ὅστις ἔχει τὴν καλωσύνην, δύναται νὰ τῷ στείλῃ ἀπ' εὐθείας, κατὰ τὴν ἄνω διεύθυνσίν του.

★

Ἐρωτήσεις Πληροφορίαι.

(Ἡ λέξις λεπτὰ 5)

Ὁ Ριχάρδος Σ Παρίσης πληροφορεῖ τοὺς φίλους του ὅτι μετῴκησεν εἰς τὴν ὁδὸν Ὑπερείδου 33, ἐρωτᾷ δὲ τὰς *Δ*ίας Ἑλένην Λουκάτου καὶ Αἰκατερίνην Καράτσαλη ἂν ἔλαβαν τὰ δελτάριά του.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : ὁ *Κυκλαδίτης* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Ἀσπροπαταμίτην* καὶ *Τίκ - Τάκ* — ἡ *Αὐτοκράτειρα Ἐδδοσία* μὲ τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα* (ἡς ζητεῖ τὸ ὄνομα·) *Μοῦσαν τοῦ Χοροῦ* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* — ὁ *Βράγος τῆς Κρανάης* μὲ τὸν *Νεαρὸν Ζωγράφον* (τὸν ὁποῖον ἀσπάζεται καὶ τον ἐρωτᾷ διατί δὲν ἐπῆγεν εἰς τὴν Κρανάην, ὅπου τον ἐπερίμενα ;) καὶ μὲ τὴν *Βελοφόρον Ἄρτεμιν* —ἡ *Αὐτοδίδακτος Καλλιτέχνις* μὲ τὸν *Παρήγορον Ἄγγελον*, *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου* καὶ *Σπαρτιατίδα Χειλωνίδα* — ἡ *Χιωτοπούλα* μὲ τὸν *Θησέα Πτνδιον*, *Λάμπρον Β. Μπάλδον* καὶ *Δροσεσίδην Σιφναῖον* — ὁ *Ψαρόμυαλος* μὲ τὸ *Πεηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* — ἡ *Μαγικὴ Βίκιν* μὲ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον*, *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Πεηνὸν τῆς Ἐρήμου* —ἡ *Χιονοκεπτὴς Δίρφη* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Ἀετὸν τῆς Ἴδης* καὶ *Ναυαγὸν Καρδίας* — ἡ *Ἐλαία τῆς Ἰθάκης* μὲ τὴν *Ἐνδοξον Ψαριανήν*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Καστανήν* — ὁ *Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης* μὲ τὴν *Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα*, *Ἀπόγονον τοῦ Ἰάση* καὶ *Τοιγγαρέλλαν* — ὁ *Ναύτης τῆς Ναυαρχίδος* μὲ τὴν *Μυστικὴν Φωνήν* — ἡ *Ἀγρυρὰ Συρίκτρα* μὲ τὸν *Ἀσπροποταμίτην*, *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* καὶ *Νεαρὸν Μουσικόν* — ὁ *Εὐδοϊκὸς Ὁρίζων* μὲ τὴν *Πλησιφαῆ Σελήνην*, *Κωμωδίαν τῆς Ζωῆς* καὶ *Θεαγένην* — ἡ *Σημαία τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Ἐλέην Βλάχου*, *Ἀσκληπιάδην* καὶ *Νεαρὸν Ζωγράφον* — τὸ *Αἰγαῖον Πέλαγος* μὲ τὸν *Εὔθυμον Ναύτην*, *Νεαρὸν Ζωγράφον* καὶ *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* —τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Μικρὸν Ἀθηναῖον* καὶ *Πέτραν Σκαρδάλου*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της. *Κάλυκα Ρόδου* (νομίζω ὅτι ἐδημοσιεύθησαν, ἀλλὰ θὰ τας δημοσιεύσω πάλιν εἰς τὸ προσεχές· τὸ « *Βῆς τὴν θάλασσαν* » ἐξηντλήθη·) *Ζοφερὸν Νέφος* (ὅσα μοῦ ἔστειλες ἐλήφθησαν καὶ μὴ ἀνησυχῇς· ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος μονόχειρ, περὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ἄλλοτε ὁ κ. Φαίδων, δὲν εἶνε φέτος ἐγγεγραμμένος·) *Ἀετὸν τῆς Δίρφης* (ὄχι, γαλλιστὶ δὲν ἐπιτρέπεται·) *Νεροχελώνην* (βεβαίως, ἡ Α. Β. Γ. ὁ πρίγκιψ Χριστοφόρος εἶνε καὶ φέτος συνδρομητής μου.) *Φρόντιμον* (φαντάζομαι τί ὡραῖα πράγματα ποῦ θὰ εἶδες κατὰ τὸ δίμηνον αὐτὸ ταξείδιον, εἰς τόσα μέρη τῆς Εὐρώπης.) *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (ἐδιάβασα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὴν Γιαγιάν· ἡ ὁποία συνεκινήθη πολὺ σὲ εὔχεται ἀπὸ

συνδρομητής μου, πῶς ἤθελες νὰ το ἀσπασθῇς ; τὰ ἄλλα ποῦ ἐζήτησες, εἶδες ὅτι ἤγιναν, καὶ μόνον τὴν ἀνυπομονησίαν σου ἔδειξες· ὡς πρὸς τὴν Πληροφορίαν, δὲν δημοσιεύω πλέον τοιούτου εἴδους εἰμὴ ἐπὶ πληρωμῇ· διὰ τὸ Πολυτεχνεῖον δὲν γνωρίζω· *Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαιδα* (ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ ἔξοχον φιλομουσίαν καὶ σὲ συγχαίρω· τὸ ὄνομα τοῦ νέου περιοδικοῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ το εἴπω ἀπὸ τώρα·) *Συντεφώδη Λύγην* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου·) *Παιδικὴν Χαρὰν* (ἔχει πολὺ δίκιο ὁ μπαμπᾶς, νὰ χαίρεται ὅταν σὲ βλέπῃ νὰ διαβάζῃς τὴν «Θείαν Οὐρανίαν»· γίνεται ὑψηλότερον καὶ διδακτικώτερον ἀνάγνωσμα ;) *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* (πρέπει νὰ κρατῇς κατάλογον τῶν τετραδίων ποῦ στέλλεις, διότι συχνὰ θὰ παθαίνῃς αὐτό, νὰ μὴ ἐνθυμεῖσαι εἰς ποίους ὀφείλεις καὶ ποῖοι σοῦ ὀφείλουν· τώρα τί θὰ γίνῃ ; τὴν Πληροφορίαν σου δὲν θὰ δημοσιεύω, διότι θὰ ἤθελαν τὸ ἴδιον καὶ οἱ ἄλλοι·) *Ἀναστάσιον Λ. Ζωγράφον* (ἔστειλα·) *Ὡραίαν Ἀπείρανθον, Ἀφροδίτην Καναλλίδου* θὰ τὰς συμπεριλάβω εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων·) *Ἐρυθρὸν Νέφος* ([ΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν περιγραφήν· ὅλα τὰ ἔλαβα·) *Α. Κ. Διαμαντόπουλον* (ναί, εἶνε λόφος· «ἂν τὸν τόνον ἀναιθάσχ» ἔπρεπε νὰ λέγῃ·) *Σῦρε κ' Ἔλα* (λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ οὔτε εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμὸν δὲν θὰ συμπεριληφθῇς· οἱ συνδρομηταὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῶν συνδρομητῶν εἶνε δεκαοὶ· ἀλλ' ὁ ἀδελφός σου, ὁ συνδρομητής, ἐδήλωσεν ὅτι παρατείται, καὶ μάλιστα δυσηρεστημένος· ὥστε ἀφήρεσε καὶ τὰ ἰδικά σου δικαιώματα·) *Ἐξόριστον Ναπολέοντα* (ἡ ἀδελφή σου πρέπει νὰ μου γράψῃ μόνη της· θὰ της ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμον, ἂν ἐγνώριζα τοὐλάχιστον πῶς λέγεται· τὸ ἀνέκδοτον ἀστεῖον, ἀλλ' ἡ Κυριακὴ εἶνε πλέον ἑτοίμη· *Ἄνθος τοῦ Ζαππείου* (ὅλα τὰ ἔλαβα· ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Ἄρατον* (ἀπήντησα·) *Ζουλεΐκαν, Τρικέφαλον Κέρβερον* (εἶμαι τόσον βεβαία ὅτι εἶνε ὀλίγοι, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐρωτήσω· ἔπειτα ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι δυσκολίαι διὰ τοιοῦτον Διαγωνισμόν·) *Κοσμᾶν Σ. Μπαλᾶτον* (τὰ εἴδα, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἐνόησες περὶ τίνος πρόκειται·) *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* (τί εἶνε ἡ συνήθεια ! νὰ σου φανοῦν ἄσχημα εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ νέα στοιχεῖα, διότι εἶχες συνειθίσῃ τὰ παληά !) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν. Κεραμιδόγατον* (εὖγε, ἔκαμες πολὺ καλά·) *Ἐξηγημένον Κῦμα* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ὡραίους Πρίγκιπας* (τὰς παρέλειψα, διότι δὲν ἀνταλλάσσουν πλέον Μ. Μυστικά·) *Ἀσπροποταμίτην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ μουσικοῦ τεμαχίου·) *Πόρρον* (καλῶς ἦλθες· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Μικρὸν Ἀθλητὴν* (ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφή σου ;) *Ὡραίαν Ἀνεμώνην* (ναί, γίνεται αὐτὸ ποὺ μου γράφεις·) *Θαλασσινὸν Ζωγράφον* (ἄδικα καὶ πολὺ βιαστικὰ τὰ παράπονα, καὶ τὸ εἶδες βέβαια· τὴν πληροφορίαν δὲν εἰμπορῶ νὰ δημοσιεύσω, διότι εἰς ὅλους μέχρι τοῦδε, ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ Λαχείων, ἠρνήθην·) *Τοξότην Ἀπόλλωνα* (πιστεύω ὅτι ὁ θαυμάσιος «Πετρομαζευτὴς» σὲ ἱκανοποιεῖ μὲ τὸ παραπάνω διὰ τὴν προσδοκίαν·) *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* (ἔδωσα τὰ 4 φρ. εἰς τὴν Δ^ν Ε. Β. τὸ λάθος «Μαγικὴ» ἀντὶ «Ἰωνικὴ» ἐδιορθώθη·) *Κόκκινην Ἐξοχὴν* (ἡ Καλλιγραφία σου ἐλήφθη ἐγκαίρως· τὰ στελέσματα λίαν προσεχῶς·) *Μικρὸν Ἀτθίδα* (εὐχόμαι ἀπὸ καρδίας νὰ γίνῃ καλὰ ἡ ἀγαπητὴ ἀδελφή σου·) *Ρωσσίαν* (τὴν μικρούλαν μου ἄρρωστην ποῦ με διαβάζει εἰς τὸ κρεβάτι καὶ μ' ἔχει παρηγορίαν εἰς τὴν μακράν της ἀσθένειαν· ὁ Θεὸς νὰ μου τὴν κάμῃ χρήγορα καλά !) *Κοκορόμυαλην, Ἀνυσίαν Κουβέλου* (εἶμαι πολὺ-πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ ἀπεφάσισες νὰ διαθέτῃς ὀλίγον καιρὸν καθ' ἑβδομάδα καὶ νὰ μου γράψῃς τακτικά· νομίζω ὅτι κάθε Σχολεῖον εἶνε καλόν, ἀρκεῖ ἡ μαθήτρια νὰ εἶνε καλὴ καὶ ἐπιμελής·) *Ἔνδοξον Ψαριανήν, Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* (ὁ «Πετρομαζευτὴς» θὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, καθὼς καὶ ἡ «Θεία Οὐρανία»·) *Πιπίτσαν Ἀθανασιάδου* (φαίνεται λοιπὸν ὅτι κάποιος ἄλλος θὰ μου ἔγραψε μὲ τὴν ὑπογραφήν σου· ἔνιοτε οἱ φίλοι μου μοῦ γράφουν καὶ μὲ ξένο χέρι, εἴτε ἀδεαθετοῦντες, εἴτε ὅπως δήποτε ἐμποδιζόμενοι, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔδωσα προσοχὴν· ἀλλ' εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰπαντῶ παρὰ εἰς ἐπιστολὰς ἰδιοχείρους· νὰ εἶσαι δὲ βεβαία ὅτι γνωρίζω ἀπὸ χίλια μίλια τὸ γράψιμον τῶν κακτικῶν μου φίλων·) *Ἀήττητον Ἥρωα* (ἔστειλα) *Δενδροστοιχίαν Ἀθηνῶν, Περίλυπον Ὀρφανήν, Μόζαρτ, Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου* (χαίρω ποῦ ἀκούω τόσα καλὰ διὰ τὴν Σεβαστήν σας Διευθύντριαν· βέβαια πρέπει νὰ εἶσθε πολὺ εὐτυχεῖς μὲ τοιαύτην μητρικὴν ἐπιθλέψιν καὶ φροντίδα·) *Μονογενῆ* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς·) *Ὑποφώσκουσαν Ἠώ* (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ σου θείου·) *Φασουλάκην* (δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ σε ἄφισαν αἱ ἐργασίαι τῆς σταφίδος νὰ μου γράψῃς κ' ἕνα γράμμα· διὰ τὸν «Ἑλληνόπαιδα» θὰ κάμωμεν ἀργότερα Ἀγοράν, bazar·) *Δημότιδα Βόλου* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἡ Κικὴ ἐξετρελάθη μὲ τὰ γραμματόσημα· ἐλάβαμεν καὶ τὸ ἐνθύμιον ἀπὸ τὸ παζάρι· δὲν εἶδες ποῦ σ' εὐχαρίστησα ; Λογοπαίγνια, Ἀπροσδόκητα, Μεταμορφώσεις, ἀστεῖα Παροράματα κτλ. εἰμπορεῖ νὰ βάλῃ κανεὶς ἀπὸ τρία - τέσσαρα, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ὡς μία "Ἄσκησις·) *Μαρίδαν, τοῦ Εὐρίπου* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ Ξεσπάθωμα· ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης·) *Ἰωάννην Στεφάνου* (στεῖλε μου τὴν, κ' ἐγὼ τὴν διαβιβάζω·) *Χιακὴν Μαργαρίταν* (τί καλά, νὰ γίνω ἐγὼ ἡ αἰτία νὰ συνδεθῆτε μὲ τὴν *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* ! ἡ «φλυαρία» σου πολὺ μ' εὐχαριστησεν ἀπεναντίας· ἔπειτα ἴσως νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς 25 σελίδας ποῦ ἔγραφες τῆς *Μαργαριτοφόρου*, ἔχομεν καιρόν !) *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα* (ἐξετέλεσα τὴν παραγγελίαν σου· βεβαίως δύναται νὰ λάθῃ μέρος καὶ ἡ ἀδελφή σου·) *Φάντεν Μπαστοῦνι* (ἁπλούστατα διότι δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα ποὺ ἀλλὰ πλησιάζει...) *Παρηγόρον Ἄγγελον, Π. Λ. Μεταξᾶν, Τριανταφυλλένιον Κάμπον, Εἰρωνείαν τῆς Εἱμαρμένης* (ἔννοια σου καὶ θὰ προβιβασθῆς· διὰ τὴν πληροφορίαν σου, μὲ λύπην μου θὰ σου εἴπω ὄχι, διότι δὲν δημοσιεύω πληροφορίας τὰς ὁποίας δὲν ἐννοῶ, δηλαδὴ συνθηματικὰς καὶ ὅλως ἰδιαιτέρας·) *Ἀνυπόμονην Καρδιὰν* (ἀχ, τί ὡραία ἐξοχή ! σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια·) *Θερινὴν Βροχὴν* (εὖγε καὶ καλὸ ταξεῖδι·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* ([Ε]) διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἡμερησίας ἐκδρομῆς·) *Βράγον τῆς Κρανάης* (ὅλαι αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Μάγισσαν Κίρκην* (ἔστειλα)· *Πειραϊκὴν Αὔραν* (καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις·) *Αὐγερινὸν* (καλῶς νὰ ἔλθῃς.) *Δαφροστεφῆ Παύαργον* (εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ μου ἀντέγραψες τὸ περὶ ἐμοῦ ἀρθρίδιον τῆς ἐφημερίδος· σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου·) *Νέον Ναύτην* κ τ λ. κ τ λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Σεπτεμβρίου θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 23 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Τραφείῳ μας εἰς φυλλίδας, ὧν ἑκάστης περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 2

455. Λεξίγριφος

Πόλιν ἑνόνω ἑλληνικὴν
Μ' ἓν τἀλφαβήτου γράμμα,
Καὶ κάμνω ἐν τῷ ἅμα
Κάποιαν φιλόσοφον δεινήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου

456 Διπλοῦς ἀναγραμματισμός.

Μ' ἔχει πᾶν ὅ,τι ἔχει τέλος.
Δυὸ φορὲς ἂν ἀλλαχθῶ,
Πρῶτα γίνομαι ἓν μέλος
Κ' ὕστερα μαυροφορῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιωτοπούλας

457. Αἴνιγμα.

Τὸ φορεικόν μου γυρνᾷ καὶ μὲ νερό,
Τὸ θηλυκόν μου τριγυρίζει νερό.
Τὸ οὐδέτερόν μου ἂν φᾷς, θὰ πιῇς νερό

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κατσαφαπούλου [Ε]

458. Τετράγωνον μετ' ἀστέρος

★	+	+	★	+	+	★
+	★		★		★	+
+		★	★	★		+
★	★	★	Ε	★	★	★
+		★	★	★		+
+	★		★		★	+
★	+	+	★	+	+	★

Νάντικατασταθοῦν οἱ σταυροὶ καὶ οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰναγινώσκωνται : Εἰς τὸ τετράγωνον: ἔνω νῆσος τῆς Ἑλλάδος, κάτω ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος, δεξιᾷ βασιλεὺς ἀριστερᾷ οὐράνιος. Εἰς τὸν ἀστέρα : καθέτως ὀρθῶς, ὁριζοντίως ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ἀναγκαίως δὲ φυτὸν δηλητηριῶδες καὶ νῆσος εὐρωπαϊκή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

459 Συλλαβικὸν Τρίγωνον

1. Τρέχω, στιγμὴ δὲν στέκομαι καὶ ὅλο κελαρύζω.
2. Εἰς μουσικὸς περίφημος καὶ κάπως μυθικός.
3. Ἐγὼ ναοὺς καὶ μέγαρα στηρίζω καὶ στολίζω.
4. Ἀντωνυμία, μετοχὴ καί... ἅγιος ὁ Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

460. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 2 4 5 1	= Ζητεῖται ἡ λύσις.
2 3 1	= Σύνδεσμος.
3 1 2	= Ἐπίρρημα
4 1 5 1	= Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.
5 1 3 2 1	= Φρενοπάθεια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν

461. Φύδην - Μίγδην

Ἡ μειλιείπα Κίνα λαὸς τὰς ἀσκύδιλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεγερινοῦ

462. Ἀκροστοιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νεώτερον ἑλληνα ποιητήν.

1, Ἀρχαῖος Βασιλεύς. 2 Θεὸς αἰγύπτιος. 3, Μέλος τοῦ προσώπου. 4. Μουσικὸν ὄργανον. 5, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος 6, Ζῷον τετράπουν. 7. Βασίλισσα. 8, Καθαρτικόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ "Αστρο Κάβεσινο

463. Ἑλλιποσύμφωνον

αη-θια-ος-θου

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χρυσόψαρο

464. Γρῖφος παραστατικός.

Σύνδεσμος ἐπεξηγηματικός.	Μέλος τοῦ προσώπου.
Ἀριθμός.	Ρῆμα εἰς γ . πρόσωπον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 30.

363 Αἰτωλία (αἰτῶ, λεία.)—**366.** Βάτος - γάτος. **367.** Γάμος - Μάγος. - **368.** Καρυὰ-Καρία.

369.

Σ Α Υ Ρ Α
Α
Π
Ω
Ν
Η
Σ
Σ
Α Υ Α Ο Σ

370.

★
★
★ ★ + ★ ★
★
★
★
★
★
★

371. Νίσυρος—Σῦρος=Νῖ+(Πιττακὸς—Πήττα = Κῶς)=Νῖκος.—**372.** Τὸ ἀνατέλλω — **373.** ΑΝΑΦΗ, ΛΑΡΟΣ, ΑΘΗΝΑ (Ἄλλας, ΝΑθαν, Ἄρης, ΦΟΝος, Ἡσαΰ.)—**374.** Περασμένα, ξεχασμένα.—**375.** Ὁ Ἄρης εἰς ὕπο τῶν θεῶν (ὠά, ρίς, εἰσίτω, τῶν θεῶν.)

Παρόραμα. Ἐκ τῶν λύσεων τοῦ 29 φύλλου, παρελείφθη κατὰ λάθος ἡ τοῦ **363**, Φωνηεντολίπου, ἡ ὁποία εἶνε : «Εὖ τὸ σῶμα ἔχειν καὶ τὴν ψυχήν.» Ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν δὲ **363** ἐδημοσιεύθη ἡ λύσις τοῦ Γρίφου, τοῦ φέροντος ἀριθμὸν **364**.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Κατασάτηματων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.